

รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ
บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

สารนิพนธ์
ของ
สมชัย แซ่ตัน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์
เมษายน 2551

รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ
บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

สารนิพนธ์
ของ
สมชัย แซ่ตัน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์

เมษายน 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ
บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

บทคัดย่อ
ของ
สมชัย แซ่ตัน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์
เมษายน 2551

สมชัย แซ่ตัน. (2551). รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ บริเวณ
ชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ญัฐกา ตันสกุล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลและลักษณะทางเศรษฐกิจของ
แรงงานนอกระบบโดยแบ่งออกเป็นผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม และศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ รวมทั้งศึกษาเปรียบเทียบรายได้ของผู้ให้บริการนวดตาม
ชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรมโดยการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง 100 คน

ผลวิจัยพบว่าทางลักษณะส่วนบุคคลของแรงงานนอกระบบโดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ
ระหว่าง 31-40 ปี มีสถานภาพสมรสแล้ว และมีภาระพึ่งพิง 2 คน

สำหรับลักษณะทางเศรษฐกิจพบว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันโดย
ระดับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดสูงกว่าระดับรายได้ของผู้ประกอบการหัตถกรรม แต่ระดับ
รายได้ของทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างต่ำกว่าระดับรายได้เฉลี่ยของจังหวัด สำหรับค่าใช้จ่ายในการบริโภคพบว่า
กลุ่มตัวอย่างนำรายได้เกือบทั้งหมดไปใช้จ่ายในการบริโภค โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรม และ
การศึกษาความสัมพันธ์ทางค่าใช้จ่ายในการบริโภคและรายได้ของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ในทิศทาง
เดียวกัน

INCOME COMSUMPTION EXPENDITURE AND SAVING OF INFORMAL LABOUR AT PATONG
BEACH PHUKET

AN ABSTRACT
BY
SOMCHAI SAETAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Economics Degree in Human Resource Economics
at Srinakharinwirot University

April 2007

SOMCHAI SAETAN. (2008). *Income consumption expenditure and saving of informal labor at Patong Beach, Phuket* . Master's Project, M.Econ. (Economic of Human Resource). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst.Prof. Nathaga Tanskul

The objective of this research is to study the individual characteristics and economic factors of informal labor (massager group and Beach street vendor) at Patong Beach and the study of the relationship between consumption expenditure compared with income and also the comparison of the income between the 2 groups through conducting a survey interview among 100 samples.

The result of individual characteristic research found that almost all of the samples were female, and are already married, also there were 2 Dependency Ratio.

The economic factor found that the income of the 2 samples were different. To which the income of massager group was higher than beach street vendor group but Their Income was still lower than the province average income. For the consumption expenditure, it is found that the samples used almost their income in the consumption expenditure sector, especially the beach street vendor group. The study of relationship between consumption expenditure versus income was found that the relationship was significantly in the same direction.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ บริเวณ
ชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ตของ สมชัย แซ่ตัน ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญัฐกา ตันสกุล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.เรณู สุขารมณ์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญัฐกา ตันสกุล)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เรณู สุขารมณ์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....รักษาราชการแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

วันที่ 23 เดือน เมษายน พ.ศ. 2551

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผศ.ณัฐกา ตันสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รศ.ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์ และ รศ.ดร.เรณู สุขารมณั์ กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ท่านทั้งสามได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลือ ปรับปรุง และให้กำลังใจมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ณัฐกา ตันสกุล และ รศ.ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์ ที่ได้กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พร้อมทั้งให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยครั้งนี้

คุณค่าอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และวางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัย

สมชัย แซ่ตัน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ.....
	ภูมิหลัง.....
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....
	ความสำคัญของการวิจัย.....
	ขอบเขตของการวิจัย.....
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....
	ตัวแปรที่ศึกษา.....
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....
	สมมติฐานในการวิจัย.....
2	ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง.....
	ทฤษฎีการบริโภค.....
	ความสัมพันธ์ความสัมพันธ์ระหว่างความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภคกับ
	ความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการออม.....
	เส้นการบริโภคและการออม.....
	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ.....
	แรงงานนอกระบบ.....
	การประกอบอาชีพอิสระ.....
	ธุรกิจขาดป่าตอง.....
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....
3	วิธีการดำเนินการวิจัย.....
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....
	การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 21
	ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง..... 21
	ปัจจัยทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง..... 25
	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง..... 39
	ศึกษาเปรียบเทียบรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง..... 46
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 47
	บรรณานุกรม..... 54
	ภาคผนวก..... 56
	ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์..... 61

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ข้อมูลแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างปี2545-2548.....	2
2 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ.....	10
3 ค่าความถี่ ร้อยละทางประชากรของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้ว กระติก.....	22
4 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ร้อยละของรายได้รวม ต้นทุนในการประกอบการและรายได้สุทธิ ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	25
5 ความถี่ ร้อยละทางรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก	25
6 ค่าเฉลี่ย ค่าใช้จ่ายสูงสุด ต่ำสุด ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้ว กระติก.....	26
7 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าใช้จ่ายแต่ละประเภทผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และ ผู้ประกอบการหิ้วกระติกคำนวณต่อเดือน.....	28
8 ความถี่ ร้อยละทางด้านค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยและพาหนะของผู้ให้บริการนวด ตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	29
9 ความถี่ ร้อยละทางด้านค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่มและค่าระงับเงินกู้ของผู้ ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	31
10 ความถี่ ร้อยละทางด้านค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแลและทางด้านสังคมของผู้ ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	32
11 ค่าความถี่ ร้อยละทางด้านค่าใช้จ่ายทางด้านกรเลี้ยงชีพของผู้ให้บริการนวดตาม ชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	34
12 ความถี่ ร้อยละ การออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.	35
13 ความถี่ ร้อยละ รูปแบบการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้ว กระติก.....	36
14 ความถี่ ร้อยละ ประสิทธิภาพการในการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและ ผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	37
15 ความถี่ ร้อยละ รูปแบบในการออมกับธนาคารของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและ ผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	37
16 ความถี่ ร้อยละ วัตถุประสงค์ในการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและ ผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	38
17 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด.....	39

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
18 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด.....	40
19 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายของผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	41
20 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	38
21 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายโดยรวม.....	42
22 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้โดยรวม.....	42
23 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายผู้ให้บริการนวดตามชายหาด.....	43
24 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการขอมกับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด...	41
25 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายโดยรวม.....	45
26 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการขอมกับรายได้โดยรวม.....	45
27 ค่าสถิติทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.....	46

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 เส้นการบริโภคและการออม.....	9
2 แผนที่บริเวณชายหาดป่าตอง.....	14

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนับว่ามีความสำคัญต่อประเทศไทยในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างมาก เนื่องจากประเทศไทยเป็นเมืองแห่งอารยธรรม มีศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ รวมไปถึงมีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม จึงเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทำให้อุตสาหกรรมด้านการท่องเที่ยวมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง เกิดการจ้างงาน และมีเงินตราต่างประเทศไหลเวียนเข้าสู่ประเทศอย่างต่อเนื่อง เช่น ในปี พ.ศ. 2543 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยถึง 9.5 ล้านคน นำรายได้เข้าประเทศถึง 285,272 ล้านบาท (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2550. ออนไลน์) ทำให้รัฐบาลเล็งเห็นถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมด้านการท่องเที่ยวว่าเป็นอุตสาหกรรมหลักที่สามารถสร้างรายได้จำนวนมหาศาลให้กับประเทศได้ จึงได้สนับสนุนการดำเนินงานของภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ โดยเน้นการส่งเสริมตลาดต่างประเทศ มีการนำเสนอสินค้าทางการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย เจาะกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และเจาะกลุ่มตลาดศักยภาพทางการท่องเที่ยว รวมทั้งการส่งเสริมตลาดตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นต้น และได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวไทยระยะเวลา 3 ปี (พ.ศ.2547-2549) เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของเอเชีย (Tourism Capital of Asia) มีการกำหนดพันธกิจในการพัฒนาและยกระดับแหล่งท่องเที่ยวไทยให้มีคุณภาพระดับมาตรฐานสากลโลก (World Class Destination) โดยใช้งบประมาณปี 2547 จำนวน 7,741.75 ล้านบาท ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, พ.ศ. 2547 ออนไลน์) 1. การกำหนดยุทธศาสตร์ประเทศไทยในตลาดโลก เพื่อหาตำแหน่งที่เหมาะสมในการส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวไทยให้ได้มาตรฐานโลกฉายแพร่ภาพลักษณ์ประเทศไทยในรูปแบบที่แตกต่างจากประเทศคู่แข่งในภูมิภาค 2. การพัฒนาสินค้าและบริการเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาให้การท่องเที่ยวมีคุณภาพอย่างยั่งยืน 3.การปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยไปสู่ความมีคุณภาพและยั่งยืน และมีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก

ซึ่งแหล่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในประเทศไทยและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวจากหลายประเทศ คือ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก และมีความสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับจังหวัดและประเทศเป็นอย่างมาก พิจารณาได้จากตารางที่ 1.

ตารางที่ 1 ข้อมูลแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างปี 2545-2548

ข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยว				
ระยะเวลา (ปี)	2545	2546	2547	2548
จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	10,799,067	10,004,453	11,650,703	10,317,713

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต. 2550. ออนไลน์

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในแต่ละปีมีเป็นจำนวน ส่งผลให้แรงงานมีงานทำเพิ่มขึ้น และสร้างรายได้ให้กับแรงงานเพิ่มขึ้นด้วยเช่น ในปี พ.ศ. 2548 ประชากรมีรายได้ต่อหัวเฉลี่ย 190,365 บาทต่อปี (เป็นรายได้ของประชากรเฉลี่ยทั้งจังหวัด) (สำนักงานพาณิชย์จังหวัดภูเก็ต.2550. ออนไลน์) ซึ่งแรงงานส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวโดยทำงานในสาขาโรงแรมและภัตตาคารมากที่สุด มีจำนวน 55,350 คน คิดเป็นร้อยละ 34.24 (สำนักงานพาณิชย์จังหวัดภูเก็ต.2550. ออนไลน์) ซึ่งแรงงานในจังหวัดภูเก็ตมีทั้งแรงงานในระบบและนอกระบบ สำหรับแรงงานในระบบของจังหวัด ได้แก่ พนักงานโรงแรม พนักงานขายตั๋ว พนักงานบริษัทเอกชน มัคคุเทศ เป็นต้น แรงงานเหล่านี้มีรายได้ที่แน่นอนและได้รับสิทธิคุ้มครองสวัสดิการต่างๆจากรัฐบาลตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ผ่านสำนักงานประกันสังคม ในรูปกองทุนประกันสังคม โดยรัฐบาล นายจ้าง และลูกจ้างร่วมกันรับผิดชอบต่อความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับลูกจ้าง เช่น การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย การคลอดบุตร แม้กระทั่งการว่างงาน จนเกษียณอายุงานแล้วยังได้รับเงินอีกจำนวนหนึ่งหรือตลอดชีวิตเพื่อให้หลังเกษียณอายุงานจากการประกันการชราภาพ เป็นต้น ในขณะที่แรงงาน นอกระบบเป็นแรงงานที่มีความสำคัญมากในการมีส่วนร่วมสร้างรายได้ให้กับจังหวัดภูเก็ตและประเทศ เป็นแรงงานที่มีอัตราความเสี่ยงที่จะเกิดผลกระทบต่อแรงงานสูงมาก อาทิเช่น ความเสี่ยงทั้งในแง่ของรายได้และการมีงานทำของแรงงาน และยังมีความเสี่ยงอีกประเภทที่เกิดกับแรงงานดังกล่าวคือ ความเสี่ยงทางด้านการเจ็บป่วย การชราภาพ รวมถึงความเสี่ยงทางด้านภัยธรรมชาติและวิกฤตเศรษฐกิจ แรงงานนอกระบบในจังหวัดภูเก็ตมีอยู่หลากหลายอาชีพ เช่น พ่อค้า แม่ค้า หาบเร่ แผงลอย บริการนวดตามชายหาด บริการรมชายหาด เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากปี 2547 การเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติคลื่นยักษ์สึนามิ ส่งผลกระทบเป็นอย่างมากต่อเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตและประเทศไทย แรงงานนอกระบบดังที่กล่าวมานั้นได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะแรงงานที่ประกอบอาชีพบริการนวดตามชายหาด ทำให้รายได้ของแรงงานดังกล่าวลดลงเนื่องจากรายได้ของพวกเขาขึ้นอยู่กับนักท่องเที่ยวเป็นหลัก และยังไม่ได้ได้รับความคุ้มครองทางด้านสวัสดิการสังคมจากรัฐบาล จึงได้รับความเดือดร้อนและส่งผลกระทบต่ออย่างหนักต่อตัวแรงงานและครอบครัว ถ้าหากแรงงานบางคนมีการจัดสรรรายได้ที่เหมาะสม มีเงินสะสมออมไว้บ้างก็จะช่วยลดหรือบรรเทาความเดือดร้อนไปได้บางส่วนเพราะสามารถนำเงินที่สะสมไว้มาใช้ในการฉุกเฉินนั่นเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก ในจังหวัดภูเก็ต ว่าผู้ประกอบการอาชีพดังกล่าวมีการจัดสรรรายได้เพื่อการบริโภค และการออมอย่างไร ซึ่งผลของการศึกษานี้สามารถใช้เป็นข้อมูลให้กับหน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงทางด้านสวัสดิการสังคมของจังหวัดภูเก็ตและของประเทศไทย เพื่อให้ความคุ้มครองแรงงานนอกระบบต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ภาวะพึ่งพิง
2. เพื่อศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้ทราบถึงรายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค การออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาด ป่าตอง จังหวัดภูเก็ต
2. ได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการออมของ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และ ผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อเป็นข้อมูลให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานท้องถิ่น เช่น สำนักงานเทศบาลในการส่งเสริมแนะนำหรือให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการดังกล่าวในกรณีที่เกิดปัญหากับผู้ประกอบการ
4. เพื่อเป็นข้อมูลให้กับกรมพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดในการสนับสนุนพัฒนาฝีมือแรงงานให้กับผู้ประกอบการดังกล่าวในการนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษารายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออม ของผู้ให้บริการ นวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ตต่อเดือนรวมทั้ง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการออม โดยข้อมูลที่ทำการจัดเก็บข้อมูลของเดือน ธันวาคม 2550

ตัวแปรที่ทำการศึกษา

ลักษณะส่วนบุคคล

- เพศ
- อายุ
- สถานภาพการสมรส
- ภาระพึ่งพิง

ลักษณะทางเศรษฐกิจ

- ค่าใช้จ่ายในการบริโภค
- การออม
- รายได้
- ประเภทการประกอบการ

ประชากรเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง เทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต จำนวน 153 คนเป็นแรงงานที่ขึ้นทะเบียน ประกอบอาชีพกับทางสำนักงานเทศบาลป่าตอง โดยจำแนกเป็นผู้ให้บริการนวดตามชายหาด จำนวน 110 คน และผู้ประกอบการหิ้วกระติก จำนวน 43 คน (ที่มา : เจ้าหน้าที่กองสาธารณสุข เทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต. ธันวาคม 2550)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงงานนอกระบบ** หมายถึง กลุ่มแรงงานที่ไม่ได้รับความคุ้มครองทางด้านสวัสดิการทางสังคมของทางภาครัฐบาลและประกอบอาชีพอิสระได้แก่

1.1. กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด หมายถึง กลุ่มพ่อค้าแม่ค้าที่ให้บริการนวดแผนไทยกับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

1.2 กลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก หมายถึง กลุ่มพ่อค้าแม่ค้าที่ขายของประเภทอาหารและเครื่องดื่ม โดยใส่กระติกเดินเร่ขายแก่นักท่องเที่ยว ชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

2. **ประเภทการประกอบการ** หมายถึง อาชีพของแรงงานนอกระบบโดยแบ่งออกเป็นประเภท การให้บริการนวดตามชายหาด และการประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง

3. **อายุ** หมายถึง อายุปัจจุบันของ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

4. **สถานภาพการสมรส** หมายถึง สถานะของผู้ให้ บริการนวดตามชายหาดและ ผู้ประกอบการหิ้วกระติก ซึ่งแบ่งออกเป็น โสด สมรส หม้าย หย่าร้าง (แยกกันอยู่)

5. **ภาระพึ่งพิง** หมายถึง จำนวนบุคคลที่ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและ ผู้ประกอบการหิ้วกระติกต้องรับภาระดูแลทางด้านค่าใช้จ่ายในปัจจุบันด้านต่างๆ ได้แก่ ค่าอุปโภค บริโภค ค่ารักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายทางการศึกษา

6. **รายได้สุทธิ** หมายถึง รายได้จากการประกอบการทั้งหมดหักต้นทุนในการประการ ทั้งหมดของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกคิดเป็นรายเดือน

7. **ค่าใช้จ่ายในการบริโภค** หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่ผู้ประกอบการหิ้วกระติกและ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด แต่ละคนใช้จ่ายไปในด้านที่อยู่อาศัย พาหนะ อาหารและเครื่องดื่ม ผ่อน สิ้นค้าและเงินกู้ บุคคลที่ต้องดูแล ด้านสังคม และการเลี้ยงชีพ คำนวณเป็นรายเดือน

8. **การออม** หมายถึง การที่ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก นำเงินบางส่วนที่ได้รับมาจากรายได้นำไปเก็บไว้โดยนำเงินไปฝากธนาคารหรือเก็บไว้กับตัวเองโดยมี วัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการฉุกเฉิน ป่วย ลงทุนและใช้จ่ายช่วงแก่ชรา คิดคำนวณเป็นรายเดือน

9. **รูปแบบการออม** หมายถึง ประเภทการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและ ผู้ประกอบการหิ้วกระติก ได้แก่ เงินสด บัญชีธนาคาร แชร่ ทองคำ

10. **ประเภทของธนาคาร** หมายถึง ประเภทของธนาคารที่ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติกนำเงินไปฝาก ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน ธนาคารรทส.

11. **รูปแบบของการออม** หมายถึง ประเภทบัญชีธนาคารของผู้ให้บริการนวดตาม ชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกออม ได้แก่ เงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำ เงินฝากทวีทรัพย์

12. **วัตถุประสงค์ในการออม** หมายถึง วัตถุประสงค์ในการออมของผู้ให้บริการนวด ตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก ได้แก่ ใช้จ่ายตอนเจ็บป่วย ทุนการศึกษาสำหรับบุตร ใช้จ่ายยามแก่ชรา

13. **ต้นทุนทางด้านบริการนวดตามชายหาด** หมายถึง ต้นทุนทางด้านค่าใช้จ่ายใน การประกอบอาชีพบริการนวดตามชายหาด ได้แก่ ค่าน้ำมันนวด ค่ายานพาหนะ ค่าใช้จ่ายทางด้าน อุปกรณ์นวด และค่าใช้จ่ายอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ เฉลี่ยต่อเดือน

14. **ต้นทุนทางด้านประกอบการหิ้วกระติก** หมายถึง ต้นทุนทางด้านค่าใช้จ่ายในการ ประกอบอาชีพ ได้แก่ ค่าน้ำแข็ง, ค่ายานพาหนะ, ค่าสินค้าที่นำมาจำหน่าย, ค่าใช้จ่ายอื่นๆที่เกี่ยวข้อง กับอาชีพ

กรอบแนวความคิดของการศึกษา

ตอนที่ 1. ศึกษาลักษณะส่วนบุคคล และลักษณะเศรษฐกิจ

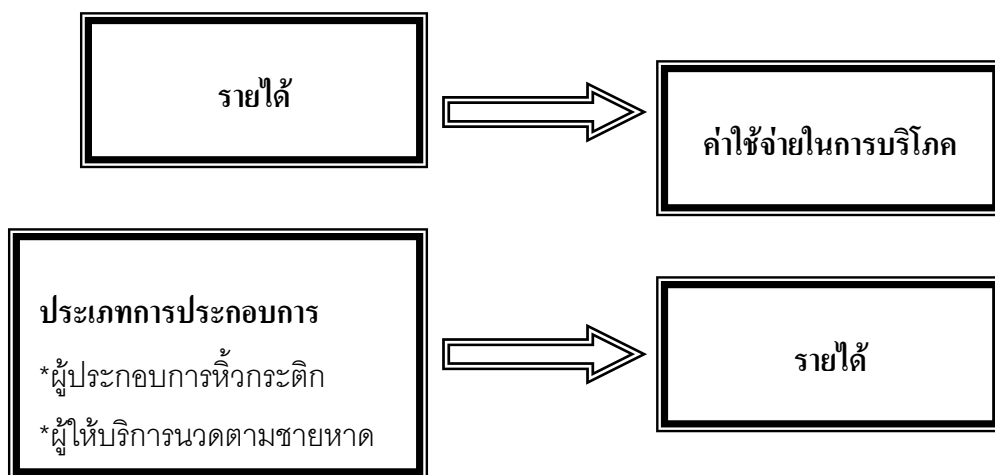
ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก

- เพศ
- อายุ
- สถานภาพการสมรส
- ภาวะพึ่งพิง

ลักษณะทางเศรษฐกิจ

- รายได้
- รายจ่าย
- การออม
- ประเภทการประกอบการ

ตอนที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์

สมมติฐาน

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีสมมติฐานว่า

1. ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก กับ รายได้มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน
2. รายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกมีความแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษารายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบบริเวณชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริโภค
2. ความสัมพันธ์ระหว่างความนิยมเชิงหน่วยสุดท้ายในการบริโภค
กับความนิยมเชิงหน่วยสุดท้ายในการออม
3. เส้นการบริโภคและการออม
4. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ
5. แรงงานนอกระบบ
6. การประกอบอาชีพอิสระ
7. การจัดระบบธุรกิจริมหาดป่าตอง
8. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการบริโภค

ฟังก์ชันการอุปโภคบริโภค (The Consumption Function)

จากการศึกษาของเคนส์พบว่าปัจจัยสำคัญที่เป็ตัวกำหนดการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคของบุคคลคือรายได้ แต่การกล่าวเช่นนี้มีได้หมายความว่าปัจจัยอื่นๆไม่มีอิทธิพลแต่อย่างใด เพียงแต่ว่าถ้าในระยะสั้นโดยปัจจัยอื่นๆไม่เปลี่ยนแปลง เช่น อุปนิสัยของบุคคลไม่เปลี่ยนแปลง เป็นต้น การใช้จ่ายอุปโภคบริโภคจะมีความสัมพันธ์กับรายได้และความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้ารายได้เพิ่มขึ้นการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคจะเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้น ถ้าระดับรายได้แตกต่างกัน ระดับการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคจะแตกต่างกันไปด้วย

เราสามารถเขียนสมการอุปโภคบริโภคซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคและระดับรายได้โดย (สุรักษ์ บุญนาค. 2520:58)

$$C = f(Y_d)$$

โดยที่ C แทน การใช้จ่ายอุปโภคบริโภค

Y_d แทน รายได้สุทธิส่วนบุคคล

จากสมการดังกล่าวจะแสดงให้เห็นว่าเมื่อรายได้สุทธิเพิ่มสูงขึ้น การใช้จ่ายอุปโภคบริโภคจะเพิ่มสูงขึ้นด้วย แต่การใช้จ่ายอุปโภคบริโภคจะเพิ่มขึ้นน้อยกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามตามหลักความเป็นจริง แม้ว่ารายได้ของบุคคลจะต่ำมากจนเท่ากับศูนย์ก็มิได้หมายความว่าจะไม่มีการใช้จ่าย

อุปโภคบริโภคเกิดขึ้น อย่างน้อยก็จะต้องมีระดับการอุปโภคบริโภคจำนวนหนึ่งซึ่งน้อยที่สุดเท่าที่จะทำให้งดำรงชีวิตอยู่ได้ ต่อเมื่อรายได้เพิ่มมากขึ้นแล้วการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคจึงจะเพิ่มขึ้นตาม (Richard T. Froyen.1999:295)

a = ระดับการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคต่ำสุดเท่าที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับรายได้สุทธิส่วนบุคคล

b = สัดส่วนของการใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเมื่อรายได้เพิ่มขึ้น 1 หน่วย

$$\text{จะได้} \quad C = a + b(Y_d)$$

ความสัมพันธ์ความสัมพันธ์ระหว่างความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภคกับความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการออม

เมื่อระดับรายได้สุทธิส่วนบุคคลเปลี่ยนแปลงก็จะเกิดผลทำให้การบริโภคและการออมเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้น (รัตนา สายคณิต. 2542.239)

$$\Delta Y_d = \Delta C + \Delta S$$

เมื่อหารตลอดด้วย ΔY_d จะได้

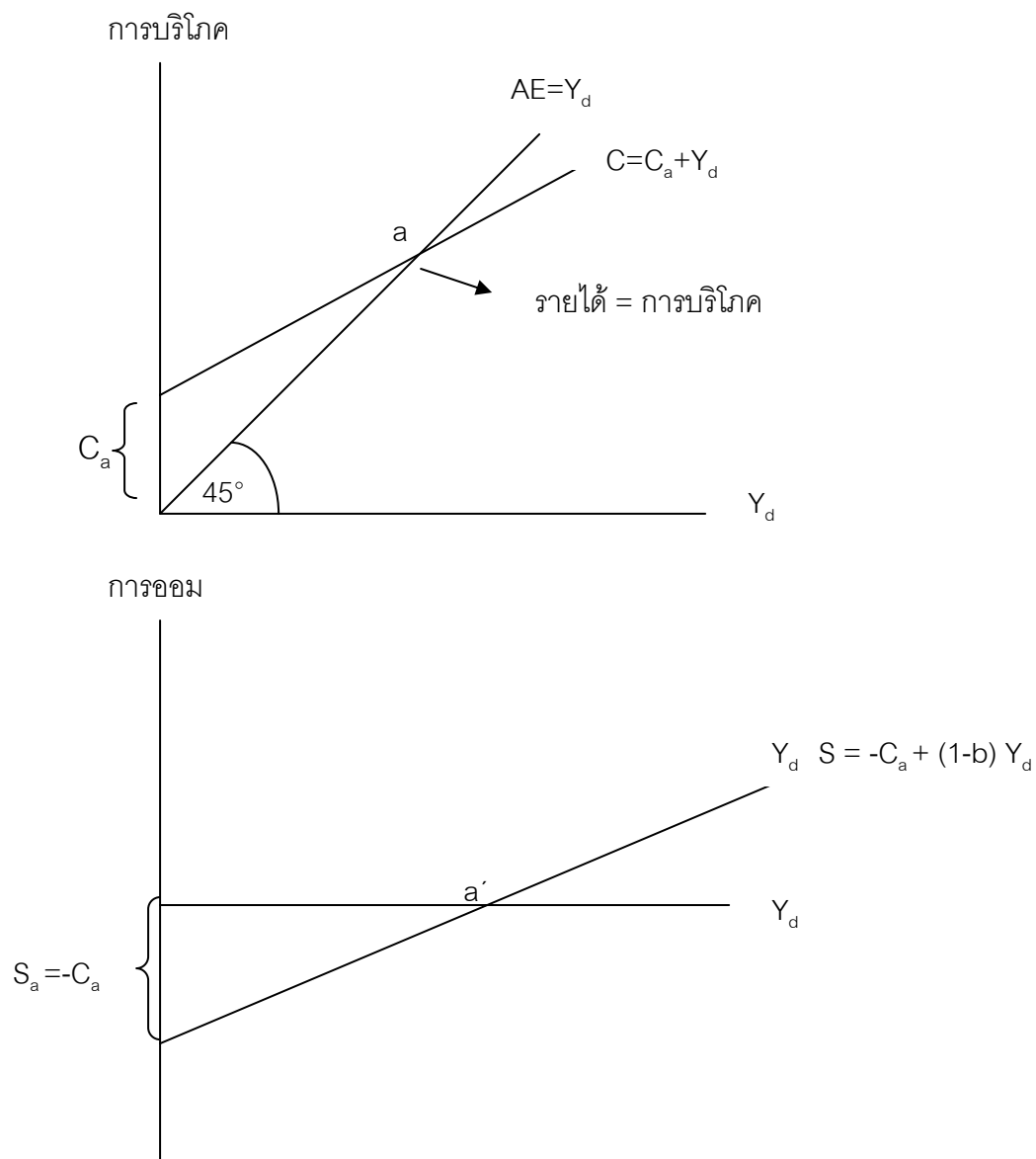
$$\frac{\Delta Y_d}{\Delta Y_d} = \frac{\Delta C}{\Delta Y_d} + \frac{\Delta S}{\Delta Y_d}$$

นั่นคือ $MPC + MPS = 1$

ดังนั้นจะได้ความสัมพันธ์ว่า ความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภคบวกกับความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการออม จะต้องมามีค่าเท่ากับหนึ่งด้วย

สรุปได้ว่าการทฤษฎีในการบริโภคและความสัมพันธ์ความสัมพันธ์ระหว่างความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภค กับความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการออม สามารถนำมาวิเคราะห์ทางได้รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก จากสมการ $C = a + b(Y_d)$ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทางได้ค่าใช้จ่ายและรายได้ ของผู้ประกอบการดังกล่าว และ $MPC + MPS = 1$ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ทางด้านความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภค กับความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการออมของผู้ให้บริการนวดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก.

เส้นการบริโภคและการออม

ภาพประกอบ 1 เส้นการบริโภคและการออม

จากภาพประกอบ 1 เส้นรายจ่ายเพื่อการบริโภคจะตัดกับแกนตั้งเท่ากับ C_a ณ ระดับรายได้เท่ากับศูนย์ ซึ่งเป็นระดับรายได้ที่การออมติดลบและมีค่าเท่ากับ $-C_a$ แสดงว่าถึงแม้ภาคครัวเรือนจะไม่มีรายได้เลย ก็ยังมีการบริโภคเท่ากับ C_a และสามารถสรุปได้ว่าถึงแม้ว่ากลุ่มแรงงานนอกระบบไม่มีรายได้หรือมีรายได้เท่ากับศูนย์บาทแต่กลุ่มแรงงานนอกระบบดังกล่าวก็ยังคงต้องมีการบริโภคนั้น อาจจะมีรายได้จากการบริโภคจากการกู้ยืมเพื่อนำมาใช้จ่ายในการบริโภค

อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ตาราง 2 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ค่าจ้าง	พื้นที่
194	กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร
193	ภูเก็ต
175	ชลบุรี
170	สระบุรี
165	ฉะเชิงเทรา นครราชสีมา พระนครศรีอยุธยา และระยอง
163	ระนอง
162	พังงา
160	กระบี่ และ เพชรบุรี
159	เชียงใหม่
158	จันทบุรี และ ลพบุรี
157	กาญจนบุรี
156	ราชบุรี และสิงห์บุรี
155	ปราจีนบุรี สมุทรสงคราม และ สระแก้ว
154	ตรัง เลย และ อ่างทอง
152	ประจวบคีรีขันธ์ ลำพูน และสงขลา
150	ขอนแก่น ชุมพร ตราด นครนายก นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ บุรีรัมย์ พัทลุง เพชรบูรณ์ สตูล สุราษฎร์ธานี หนองคายอุดรธานี และ อุทัยธานี
149	กำแพงเพชร ชัยนาท ลำปาง สุโขทัย และ สุพรรณบุรี
148	กาฬสินธุ์ นครพนม นราธิวาส ปัตตานี พิษณุโลก มุกดาหาร ยะลา สกลนคร และ หนองบัวลำภู
147	ตาก มหาสารคาม แม่ฮ่องสอน ยโสธร ร้อยเอ็ด สุรินทร์ และ อุตรดิตถ์
146	ชัยภูมิ เชียงราย พิจิตร แพร่ และศรีสะเกษ

ที่มา: กระทรวงแรงงาน. ออนไลน์.

แรงงานนอกระบบ

แรงงานนอกระบบ

ในแต่ละปี ประชากรไทยที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปจะถูกนับรวมเป็นกำลังแรงงานของประเทศ ซึ่งแรงงานถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการผลิต ขณะเดียวกันกำลังแรงงานในปัจจุบันสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ (ผู้ส่งออก : 2549: 40-43)

1.แรงงานในระบบ (Formal Sector) มีการให้คำจำกัดความของ “แรงงานในระบบ” ว่า หมายถึง แรงงานที่ทำงานในระบบการจ้างงานที่มีรายได้ประจำ มีเงินเดือนที่แน่นอน หรืออาจจะเรียกว่าเป็น “มนุษย์เงินเดือน” ก็ได้ และที่สำคัญที่สุดคือ แรงงานในระบบจะได้รับการคุ้มครองสวัสดิการต่างๆตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนั้นแรงงานในระบบยังมีโอกาสที่จะก้าวหน้าในชีวิตการทำงานและได้รับสิทธิคุ้มครองจากการประกันสังคม การประกันสุขภาพ และประกันสุขภาพ

2.แรงงานนอกระบบ (Informal Sector) สำหรับคำจำกัดความของ “แรงงานนอกระบบ” หมายถึง แรงงานที่ทำงานอิสระ หรือเป็นแรงงานที่ไม่ได้รับการคุ้มครองในระบบการประกันสังคมได้แก่

- 8.1 คนงานที่ทำงานไม่เต็มเวลา (Part-Time Worker)
  - 8.2 คนงานที่รับงานมาทำที่บ้าน (Home-Base Worker)
  - 8.3 คนงานที่ทำงานแบบเหมาช่วง (Sub-Contract Worker)
  - 8.4 คนงานที่ทำงานระยะสั้น (Short-Time Worker)
- โดยสามารถที่จะจำแนกประเภทของแรงงานนอกระบบได้ 2 กลุ่มดังนี้

กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่ทำงานรับจ้าง และมีเงินเดือนประจำได้แก่

- ก. แรงงานที่รับจ้างเอางานไปทำที่บ้าน
- ข. แรงงานรับจ้างทำของ
- ค. แรงงานรับจ้างทำการเกษตร ตามฤดูกาล
- ง. แรงงานประมง
- จ. คนรับใช้และคนทำงานบ้าน
- ฉ. คนขับรถ (ส่วนตัวตามบ้าน) เป็นต้น

กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มที่ทำอาชีพอิสระทั่วไป ได้แก่

- ก. คนขับรถรับจ้าง
- ข. เกษตรกร ชาวนา ชาวสวน
- ค. แม่ค้าหาบเร่ แผงลอย
- ง. ช่างเสริมสวย ช่างตัดผม
- จ. เจ้าของร้านขายของชำขนาดเล็ก เป็นต้น

สรุปผู้ให้บริการนวดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกเป็นแรงงานนอกระบบ ประเภทกลุ่มที่ทำงาน อาชีพอิสระทั่วไป

การประกอบอาชีพอิสระ

ความหมายของอาชีพอิสระ (ยุพิน ประจวบเหมาะะ. 2530. ออนไลน์)

อาชีพอิสระ หมายถึง อาชีพทุกประเภทที่ผู้ประกอบการดำเนินการด้วยตนเอง แต่เพียงผู้เดียวหรือเป็นกลุ่ม อาชีพอิสระเป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้คนจำนวนมาก แต่หากมีความจำเป็นอาจมีการจ้างคนอื่นมาช่วยงานได้ เจ้าของกิจการเป็นผู้ลงทุน และจำหน่ายเอง คิดและตัดสินใจด้วยตนเองทุกเรื่อง ซึ่งช่วยให้การพัฒนางานอาชีพ เป็นไปอย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ การประกอบอาชีพอิสระ เช่น ขายอาหาร ขายของชำ ซ่อมรถจักรยานยนต์ ฯลฯ ในการประกอบอาชีพอิสระ ผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้ ความสามารถในการเรื่อง การบริหาร การจัดการ เช่น การตลาด ทำเลที่ตั้ง เงินทุน การตรวจสอบ และประเมินผล เป็นต้น นอกจากนี้ยังต้องมีความอดทนต่องานหนัก ไม่ถ้อยถอยต่อ ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และมองเห็นภาพการดำเนินงาน ของตนเองได้ทะลุปรุโปร่ง

อาชีพอิสระ หมายถึง อาชีพที่มีลักษณะ ดังนี้

1. เจ้าของกิจการไม่เป็นลูกจ้าง รับเงินเดือนจากนายจ้าง แต่ได้รับค่าตอบแทนจากลูกค้า
  2. เจ้าของกิจการเป็นผู้ลงมือกระทำเองในฐานะผู้ปฏิบัติงาน
  3. มีผู้ช่วยเหลือปฏิบัติงานโดยอาจได้เงินเดือนหรือค่าจ้างเป็นรายชิ้นก็ได้ จำนวนไม่เกิน 5 คน และใช้ทุนดำเนินการไม่เกิน 500,000 บาท อาชีพอิสระนี้ไม่สามารถแยกจากธุรกิจขนาดย่อมหรือการประกอบการขนาดย่อมได้ชัดเจนเพราะมีความคล้ายคลึงและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน บอมแบ็ค (Baumback , 1988) ให้คำจำกัดความของธุรกิจขนาดย่อม ว่าเป็นธุรกิจที่เจ้าของเป็นผู้จัดการธุรกิจด้วยตนเอง มีความเป็นอิสระ ส่วนใหญ่อยู่ในท้องถิ่น และอาศัยแหล่งทุนภายในในการขยายกิจการอีก ความหมายหนึ่งของธุรกิจขนาดย่อมที่ได้รับการยอมรับ เป็นความหมายที่ได้รับการเสนอแนะโดย The Committee for Economic Develment (CED) ของสหรัฐอเมริกา ได้ให้ความหมายของธุรกิจขนาดย่อมไว้ว่าเป็นธุรกิจที่มีลักษณะอย่างน้อยที่สุด 2 ประการจากลักษณะ 4 ประการ ดังต่อไปนี้
1. การบริหารงานเป็นอิสระ เจ้าของเป็นผู้บริหารงานเอง
  2. บุคคลเดียวหรือกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งจัดหาเงินทุนและเป็นเจ้าของธุรกิจ
  3. ขอบเขตการดำเนินงานอยู่ในท้องถิ่นเป็นส่วนมาก พนักงานและเจ้าของอาศัย อยู่ในชุมชน เดียวกัน แต่ตลาดของสินค้าหรือบริการไม่จำเป็นต้องอยู่ในท้องถิ่นนั้นก็ได้
  4. ธุรกิจมีขนาดเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดใหญ่ที่สุดในธุรกิจประเภทเดียวกัน หลัก เกณฑ์ที่ใช้วัดอาจจะเป็นจำนวนพนักงาน ยอดขาย หรือทรัพย์สิน

การประกอบอาชีพอิสระ คือ การประกอบกิจการส่วนตัวต่างๆ ในการผลิตสินค้าหรือบริการที่ถูกต้องตามกฎหมาย เป็นธุรกิจของตนเองไม่ว่าธุรกิจนั้นจะเล็กหรือใหญ่ก็ตาม มีอิสระในการกำหนด

รูปแบบและวิธีดำเนินงานของตัวเองได้ตามความเหมาะสม ไม่มีเงินเดือนหรือรายได้ที่แน่นอน
ผลตอบแทนที่ได้รับคือเงินกำไรจากการลงทุน

1. เป็นเจ้านายตนเอง ใช้ความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มที่
2. กำหนดการทำงานเอง
3. รับผิดชอบกิจการเองทั้งหมด
4. สามารถตัดสินใจเรื่องต่างๆ อย่างเต็มที่
5. รายได้ไม่จำกัด (ทำมากรวยมาก ทำน้อยรวยน้อย)

ธุรกิจริมหาดป่าตอง

การจัดระเบียบธุรกิจริมหาดป่าตอง

ทางเทศบาลเมืองป่าตองจังหวัดภูเก็ต ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ร่วมกัน
กำหนดเขตธุรกิจท่องเที่ยวริมหาด โดยเน้นความเป็นธรรมชาติควบคู่กันไป โดยได้เสนอแนวทาง ไว้ 3
ประเด็นด้วยกันคือ

1. กำหนดพื้นที่ให้บริการธุรกิจริมชายหาดตามแนวยาวจากหน้าหาดลงมา 20 เมตร ตลอด
ชายหาด
  2. ส่วนหน้าหาดที่เหลือลงไปถึงทะเลให้เป็นพื้นที่สาธารณะ
  3. กำหนดพื้นที่เฉพาะจุดใดจุดหนึ่งเป็นแหล่งให้บริการ แต่ให้สลับสับเปลี่ยนกันไปในแต่ละปี
- เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจริมชายหาดป่าตองมีอยู่เกือบ 20 อาชีพด้วยกัน เช่น อาชีพ
ค้าขาย ได้แก่ ค้าขายอาหาร เสื้อผ้า หั้วกระติกขายน้ำ อาชีพให้เช่า ได้แก่ การให้เช่าเตียงผ้าใบ-ร่ม เจ็ต
สกี เรือเร็ว หรือกีฬาทางน้ำอื่นๆ และอาชีพบริการ ได้แก่ นวดริมชายหาด ในปัจจุบันนี้การเติบโตของ
ธุรกิจด้านการท่องเที่ยวรวดเร็วมากจนปรับตัวไม่ทันเนื่องจากพื้นที่ป่าตองปัจจุบันที่มีประมาณ 16
ตารางกิโลเมตร มีจำนวนประชากรอาศัยอยู่ 1.5 หมื่นคน และประชากรแฝงอีกประมาณ 2,000 คน
นักท่องเที่ยวอีกวันละประมาณ 1.2 หมื่นคน ( ) อีกทั้งผู้ประกอบการมีการลุกล้ำพื้นที่สาธารณะ
จำนวนมาก ซึ่งต่อมามองการบริหารส่วนตำบลได้กำหนดแผนการจัดระเบียบของหาดป่าตองออกมา
บังคับใช้ ดังนี้

1. กำหนดโซนนิ่งการทำธุรกิจตามชายหาด
2. การเวนคืนพื้นที่เดิมเพื่อจัดระเบียบใหม่
3. การจำกัดจำนวนผู้ประกอบการ

ภาพประกอบ 2 แผนที่บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

หาดป่าตอง ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้ มีลักษณะเป็นอ่าวโค้งกว้าง มีน้ำทะเลใส หาดทรายที่สวยงาม เหมาะสำหรับการเล่นกีฬาทางน้ำทุกชนิด และยังเป็นหาดที่เป็นจุดศูนย์กลางของนักท่องเที่ยว จนเรียกได้ว่านักท่องเที่ยวที่มาภูเก็ตไม่มีใครที่ไม่รู้จักหาดป่าตอง หาดป่าตองยังเป็นหาดที่มีสถานบันเทิงต่างๆมากมายทุกประเภทที่เปิดให้บริการนักท่องเที่ยว นับเป็นหาดที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากที่สุดใภูเก็ต อาทิ สถานที่พัก บริษัทนำเที่ยว ศูนย์การค้า แหล่งบันเทิง เป็นต้น สินค้า และของที่ระลึกทุกชนิดหาได้ในหาดป่าตอง หาดป่าตองอยู่ห่างจากตัวเมืองภูเก็ต 15 กิโลเมตร ตามเส้นทางถนนวิจิตรสงครามหรือทางหลวง 4020 ประมาณ 9 กิโลเมตร เลี้ยวซ้ายเข้าทางหลวง 4029 (จะมีป้ายบอกว่าเป็นหาดป่าตอง) อีก 6 กิโลเมตรซึ่งเป็นถนนที่ค่อนข้างแคบและมีความลาดชันสูง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รายได้

อัญญารัตน์ ภูเพิ่มพูล. (2544). ได้วิเคราะห์การกระจายรายได้และองค์ประกอบของรายได้ครัวเรือนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า แหล่งที่มารายได้หรือองค์ประกอบของรายได้ส่วนใหญ่มาจาก 3 แหล่งใหญ่คือ ค่าแรงหรือเงินเดือน กำไรสุทธิจากการทำธุรกิจส่วนตัว และรายได้ที่ไม่เป็นตัวเงิน ซึ่งผลของการวัดการกระจายรายได้โดยค่าสัมประสิทธิ์จีไน พบว่า ครัวเรือนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันมากขึ้น โดยเมื่อศึกษาองค์ประกอบทางประชากรพบว่า ปัจจัยด้านที่ตั้งมีผลกระทบต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ของครัวเรือนภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด และเมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบทางรายได้พบว่า รายได้จากค่าแรงและเงินเดือน ลายได้จากกำไรสุทธิจากการทำธุรกิจส่วนตัวเป็นแหล่งรายได้หลักที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมของรายได้ของครัวเรือน

Laovakul (1993) ได้ทำการศึกษาถึงองค์ประกอบของการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันและความยากจนในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมปี พ.ศ. 2531 ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้ดัชนีชอร์ริคในการวิเคราะห์องค์ประกอบของการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันและใช้ค่าดัชนี Foster-Green-Thourbeoke ในการวิเคราะห์ความยากจน โดยแบ่งปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ และภาวะความยากจนออกเป็น 3 กลุ่มคือ ปัจจัยทางสาขาอาชีพและการทำงาน ปัจจัยทางภูมิภาค และปัจจัยทางประชากร พบว่าปัจจัยทางสาขาอาชีพและการทำงานเป็นปัจจัยหลักที่นำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้มากกว่าปัจจัยอื่น โดยที่ปัจจัยทางภูมิภาคมาเป็นปัจจัยรองลงมาและปัจจัยทางประชากรมีผลกระทบน้อยที่สุด

ค่าใช้จ่ายในการบริโภค

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2539) ศึกษาเรื่องความยากจนและการกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ โดยคำนวณเส้นความยากจนหมวดค่าอาหารและหมวดค่าใช้จ่ายอื่นๆ (ที่อยู่อาศัย, ค่ารักษาพยาบาล รายจ่ายส่วนบุคคล ค่ายานพาหนะ การศึกษา การบันเทิง เบ็ดเตล็ด เช่น ภาษี ธรรมเนียม ประกันภัย) แล้วปรับด้วยมาตราส่วนเทียบ เพื่อถ่วงน้ำหนักการบริโภคแต่ละคนในครัวเรือน โดยมีสมมติฐานว่า องค์ประกอบส่วนใหญ่ของการบริโภคจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับอายุ แต่ผันแปรกับเพศ ผลการประเมินเส้นความยากจน ปี 2539 ได้สัดส่วนค่าใช้จ่ายหมวดอาหารต่อหมวดที่มีใช้อาหารเท่ากับร้อยละ 82 : 18 ในส่วนของการวิเคราะห์ค่าจ้างขั้นต่ำได้ใช้เส้นความยากจนเป็นฐานขั้นต่ำและประเมินอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำต่อวันใช้ค่าปรับจากเส้นความยากจน คูณด้วยอัตราพึงพิง โดยค่าปรับจากเส้นความยากจนได้จากการปรับเพิ่มรายการค่าใช้จ่ายทั่วไปอื่นๆในหมวดที่ไม่ใช่อาหาร เพื่อหาจุดเหมาะสมขึ้นสามารถใช้เป็นฐาน ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำจึงเป็นค่าที่อยู่เหนือกว่าระดับความยากจน

เสาวนีย์ ไทยรุ่งโรจน์ แห่งมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมการบริโภคมวลรวม และฟังก์ชันการบริโภคของครัวเรือนไทย พ.ศ. 2547 ซึ่งผลทดสอบทฤษฎีการบริโภคพบว่า การใช้จ่ายของครัวเรือนไทยทั้งประเทศสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีการบริโภคแบบรายได้โดยเปรียบเทียบ กล่าวคือ ครัวเรือนไทยมีพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงการบริโภคซึ่งกันและกัน ขณะที่รายได้ไม่เท่ากัน และหากรายได้ในปัจจุบันลดลงก็ยังคงบริโภคใกล้เคียงระดับเดิม เนื่องจากความเคยชินกับการบริโภคในอดีตเป็นไปตามทฤษฎี “Ratchet Effect” แต่ในครัวเรือนในกรุงเทพฯและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พฤติกรรมการบริโภคกลับเป็นไปตามทฤษฎี การบริโภคแบบรายได้สัมบูรณ์ อันเนื่องจากครัวเรือนกรุงเทพฯ มีลักษณะต่างคนต่างอยู่ และครัวเรือนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้นมีรายได้ต่ำ จึงทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงการบริโภคไม่เกิดขึ้น

ความสัมพันธ์ทางด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้

Barbaba A. Butrica Joshua H. Goldwyn, and Richard W. Johnson. มหาวิทยาลัย Boston College ได้ทำการศึกษาเรื่องความเข้าใจทางด้านการใช้จ่ายของผู้เกษียณอายุปี 2005. โดยศึกษาปัจจัยทางด้านลักษณะส่วนบุคคลและลักษณะทางครัวเรือนพบว่ามีความสัมพันธ์กันกับทางด้านรายได้และค่าใช้จ่ายของภาคครัวเรือน และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่แต่งงานแล้ว 65เปอร์เซ็นต์ มีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยที่กลุ่มตัวอย่างที่หย่าร้างมีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยเพียง 29 เปอร์เซ็นต์ ส่วนคนโสดมีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 39 เปอร์เซ็นต์ และ มีค่าใช้จ่ายทางด้านสุขภาพ 16 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสาเหตุที่ค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยสูงกว่าค่าใช้จ่ายทางด้านสุขภาพเนื่องจากมาจากการจำนองที่อยู่อาศัย และพบว่าผู้สูงอายุที่สมรสแล้ว อายุ 65ปีขึ้นไปใช้จ่ายจากรายได้ของพวกเขา 84 เปอร์เซ็นต์ และผู้สูงอายุที่โสดใช้จ่าย 92 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ ซึ่งอายุเป็นตัวกำหนดค่าใช้จ่ายของภาคครัวเรือนที่ขึ้นอยู่กับรายได้ และจากกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้สูงอายุที่สมรสแล้ว 8 เปอร์เซ็นต์มีรายได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการขึ้นพื้นฐานประกอบด้วย ที่อยู่อาศัย การดูแลสุขภาพ อาหาร และเครื่องนุ่งห่ม

Gail Deweese and Marjorie J. (1991). จากงานวิจัยพบว่าลูกจ้างหญิงที่ทำการสมรสแล้ว มีค่าใช้จ่ายทางเครื่องนุ่งห่มสูงกว่าหญิงสมรสแล้วที่ไม่ทำงาน และอาชีพของลูกจ้างหญิงที่สมรสแล้วมีผลโดยตรงต่อค่าใช้จ่ายทางด้านครอบครัว และรายได้ที่คาดว่าจะได้รับของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีผลทางด้านบวกกับค่าใช้จ่ายทุกประเภท ยกเว้นสำหรับค่าใช้จ่ายทางด้านเด็กทารก

Bruce Bradbury. (1996). ทำการศึกษาถึงระดับการบริโภคของสมาชิกในครัวเรือนว่ามีระดับการบริโภคในระดับเดียวกับการอยู่คนเดียวหรือไม่และพบว่าการบริโภคงกล่าวจะ ขึ้นอยู่กับขนาดของรายได้ของครัวเรือนที่ผันแปรไปตามความต้องการการบริโภคของแต่ละบุคคล รวมไปถึงการบริโภคทางด้านครัวเรือนเช่นกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

- 1 ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4 การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร ที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก ตำบลปาดอง อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต จำนวน 153 คนโดยจำแนกเป็นผู้ให้บริการนวดตามชายหาด จำนวน 110 คน และผู้ประกอบการหิ้วกระติก จำนวน 43 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดโดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรทั้ง จำนวน 153 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Z Purposive Sampling) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและโดยจำแนกเป็นผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติกต้องประกอบอาชีพดังกล่าวไม่น้อยกว่า 2 ปี
  2. ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกต้องยึดเป็นอาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพหลักและมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี
- ซึ่งจากการใช้วิธีการดังกล่าว มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 100 คนโดยแบ่งออกเป็น ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด 70 คน และผู้ประกอบการหิ้วกระติก 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสัมภาษณ์ตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดปาดอง อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้
2. สร้างแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมกรอบแนวคิดที่ศึกษา
3. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบ เสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข
4. สร้างตารางข้อมูลให้ครอบคลุม กรอบแนวคิดและสิ่งที่ต้องการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัย
5. ทดลองใช้แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการหิวกระดิกและผู้ให้บริการร่วมขายหิวกระดิก บริเวณริมชายหาดกะตะและกะรน จังหวัดภูเก็ตเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิวกระดิก หรือสำนักงานเทคนิค สำนักงานเทศบาลป่าตอง
2. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง คือ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิวกระดิก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต
3. ผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนธันวาคม 2550 และมกราคม 2550 จำนวน 2 วัน

การจัดทำข้อมูล

เมื่อได้สัมภาษณ์เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ที่รวบรวมได้มาดำเนินการดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้จากการสอบถามและแยกข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้วทำดำเนินการเก็บข้อมูลอีกครั้ง
2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
3. คำนวณหารายได้สุทธิโดยการนำรายได้จากการประกอบการรวมทั้งหมดของแรงงานแต่ละรายลบกับต้นทุนในการประกอบการทั้งหมดแต่ละราย โดยวิธีการคำนวณดังนี้
  - 3.1. รายได้สุทธิของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด
= รายได้จากการประกอบการทั้งหมดของแต่ละราย- ต้นทุนการประกอบการทั้งหมดของแต่ละราย

3.2 รายได้สุทธิของผู้ประกอบการหิวกระตึก

= รายได้จากการประกอบการทั้งหมดของแต่ละราย- ต้นทุนการประกอบการทั้งหมดของแต่ละราย

4.การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วได้นำมาบันทึกโดยใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลข้อมูลซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science Personal Computer) เพื่อมาศึกษาวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานใช้สถิติ ดังนี้

1. **สถิติเชิงพรรณนา** โดยใช้ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ใน พรรณนาค่าสถิติทางด้านลักษณะส่วนบุคคลและลักษณะทางเศรษฐกิจ ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิวกระตึก

ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 104)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2545:105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. สถิติเชิงวิเคราะห์

2.1 การทดสอบ (Z-test) ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ให้บริการนวดตามชายหาด (ชูศรี วงศ์รัตน์.2541:168)

$$Z = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	$\bar{X}_1$	แทนค่าเฉลี่ยของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด
	$\bar{X}_2$	แทนค่าเฉลี่ยของผู้ประกอบการหิ้วกระติก
	n_1	แทน ขนาดของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด
	n_2	แทน ขนาดของผู้ประกอบการหิ้วกระติก
	S_1^2	แทนความแปรปรวนในกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด
	S_2^2	แทนความแปรปรวนในกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก

2.2.การวิเคราะห์ความถดถอยแบบง่าย (Simple Regression Analysis)

โดยใช้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ และ การออมกับรายได้ (สุณีย์ เหมาะประสิทธิ์ : 2536.337)

$$\hat{y} = \hat{\beta}_0 + \hat{\beta}_1 X$$

$$\text{เมื่อ } b = \frac{n \sum x_i y_i - \sum x_i \sum y_i}{n \sum x_i - (\sum x_i)^2}$$

$$a = \bar{y} - b\bar{x}$$

โดยที่ n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

X แทน ค่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง

Y แทนค่าตัวแปรตาม

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยของตัวแปร x ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{y}$ แทน ค่าเฉลี่ยของตัวแปร y ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบาย โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรม ซึ่งมีรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม
2. ปัจจัยทางเศรษฐกิจของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม
3. ความสัมพันธ์ทางด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม
4. การเปรียบเทียบรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม

การศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ สมรส **อัตราพึงพิง** ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม **ดังตาราง 3**

ตาราง 3 ค่าความถี่ และร้อยละ ลักษณะทางประชากรของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และ
ผู้ประกอบการหัตถกรรม

ลักษณะทางประชากร	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการ		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		หิวกระตึก			
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
เพศ						
ชาย	10	14.3	0	0	10	10
หญิง	60	85.7	30	100	90	90
รวม	70	100	30	100	100	100
อายุ (ปี)						
ต่ำกว่า 31	14	20.0	1	3.3	15	15.0
31 — 40	29	41.4	15	50.0	44	44.0
41 — 50	20	28.6	14	46.7	34	34.0
51 ขึ้นไป	7	10.0	0	0.0	7	7.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0
	ค่าเฉลี่ย = 39 ปี		ค่าเฉลี่ย = 39 ปี			
	ค่าต่ำสุด = 23 ปี		ค่าต่ำสุด = 28 ปี			
	สูงค่าสุด = 60 ปี		ค่าสูงสุด = 50 ปี			
สถานภาพสมรส						
โสด	5	7.1	1	3.3	6	6.0
สมรส/อยู่ด้วยกัน	55	78.6	22	73.3	67	67.0
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	10	14.3	7	23.4	27	27.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0
ภาระพึ่งพิง						
ไม่มี	4	5.8	1	3.3	5	5.0
1 คน	19	27.1	8	26.7	27	27.0
2 คน	27	38.6	15	50.0	42	42.0
ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป	20	28.5	6	20.0	26	26.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0

จากตาราง 3 สามารถสรุปลักษณะทางประชากรของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก ได้ดังนี้

เพศ

กลุ่มกลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาด มีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยมีเพศหญิงจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 85.7 ในขณะที่มีเพศชายประกอบอาชีพดังกล่าวจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการหิ้วกระติกเป็นเพศหญิงทั้งหมด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมทั้งสิ้นมีจำนวน 100 คน จำแนกเป็นเพศหญิง 90 คน คิดเป็นร้อยละ 90.0 และเพศชายจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 เท่านั้น

อายุ

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาด กลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยที่สุด 23 ปี อายุสูงสุด 60 ปี และมีอายุเฉลี่ย 39 ปี โดยมีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 41.4 รองมา มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 มีอายุต่ำกว่า 31 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และมีอายุ 51 ปีขึ้นไป อีกจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการหิ้วกระติก กลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยที่สุด 28 ปี อายุสูงสุด 50 ปี และมีอายุเฉลี่ย 39 ปี โดยมีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองมา มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 มีอายุต่ำกว่า 31 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน มีอายุน้อยที่สุด 23 ปี อายุสูงสุด 60 ปี และมีอายุเฉลี่ย 39 ปี โดยมีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 รองมา มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมา มีอายุต่ำกว่า 31 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 15 และมีอายุ 51 ปีขึ้นไป อีกจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7 ตามลำดับ

สถานภาพสมรส

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วหรืออยู่ด้วยกัน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 78.6 รองลงมา มีสถานภาพสมรสหย่าร้างหรือแยกกันอยู่จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 มีสถานภาพโสดอยู่จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการหัตถกรรม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วหรืออยู่ด้วยกัน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 รองลงมามีสถานภาพสมรสหย่าร้างหรือแยกกันอยู่จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 มีสถานภาพโสดอยู่จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรมจำนวนรวม 100 คน มีสถานภาพสมรสแล้วหรืออยู่ด้วยกัน จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 67 รองลงมามีสถานภาพสมรสหย่าร้างหรือแยกกันอยู่จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27 สถานภาพโสดอยู่จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ตามลำดับ

ภาระฟุ้งฟิง

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอัตราฟุ้งฟิง 2 คน จำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 38.6 และรองลงมามีอัตราฟุ้งฟิง 1 คน จำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 27.1 และมีอัตราฟุ้งฟิงตั้งแต่ 3 คนจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 ตามลำดับและ ไม่มีอัตราฟุ้งฟิงอีก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการหัตถกรรม กลุ่มตัวอย่างมีอัตราฟุ้งฟิง 2 คน จำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมามีอัตราฟุ้งฟิง 1 คน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 มีอัตราฟุ้งฟิงตั้งแต่ 3 คน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ และไม่มีอัตราฟุ้งฟิง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรมจำนวนรวม 100 คน มีอัตราฟุ้งฟิง 2 คน จำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 42 และรองลงมามีอัตราฟุ้งฟิง 1 คน จำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 27 มีอัตราฟุ้งฟิงตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และไม่มีอัตราฟุ้งฟิงอีก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5

2. ปัจจัยทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ จำแนกได้เป็น รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออม

ตาราง 4 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ร้อยละของรายได้รวม ต้นทุนในการประกอบการและรายได้สุทธิของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก

กลุ่มอาชีพ	รายได้รวมเฉลี่ย	ต้นทุนการประกอบการเฉลี่ย	รายได้สุทธิเฉลี่ย
ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด	21,086	1,625	19,461
ผู้ประกอบการหิ้วกระติก	14,018	4,048	9,970
รวม	18,966	2,333	16,614

(บาท/เดือน)

2.1 รายได้สุทธิ

ตาราง 5 ความถี่ ร้อยละ ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด ของรายได้สุทธิผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ	กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก		รวมทั้งหมด	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
รายได้สุทธิ (บาท/เดือน)						
6,000-15,000	7	10.0	30	100.0	37	37.0
15,001 — 21,000	43	61.4	0	0	43	43.0
21,000 ขึ้นไป	20	28.6	0	0	20	20.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0
	ค่าเฉลี่ย = 19,461		ค่าเฉลี่ย = 9,970		บาท	
	ค่าต่ำสุด = 8,600		ค่าต่ำสุด = 6,850		บาท	
	ค่าสูงสุด = 29,500		ค่าสูงสุด = 13,300		บาท	

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจของรายได้สุทธิของกลุ่มตัวอย่าง จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด มีรายได้สุทธิเฉลี่ยประมาณ 19,461.00 บาทต่อเดือน มีรายได้สุทธิสูงสุด 29,500.00 บาทต่อเดือน และผู้ที่มีรายได้สุทธิต่ำสุดมีรายได้สุทธิเพียงเดือนละ 8,600.00 บาท

กลุ่มตัวอย่างมีรายได้สุทธิ 15,001-21,000 บาทต่อเดือน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 61.40
 รองลงมา มีรายได้สุทธิ ตั้งแต่ 21,000 บาทขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมา มี
 รายได้สุทธิ 6,000-15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ตามลำดับ

กลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรม มีรายได้สุทธิเฉลี่ยประมาณ 9,970.00 บาทต่อเดือน รายได้สุทธิ
 สูงสุด 13,300.00 บาทต่อเดือน และผู้มีรายได้สุทธิต่ำสุดมีรายได้สุทธิเพียงเดือนละ 8,650 บาทต่อ
 เดือน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีรายได้สุทธิ 6 000-15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ
 100.0

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรมรวมจำนวนรวม 100 คน
 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้สุทธิ 15,001-21,000 บาทต่อเดือน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมา
 มีรายได้ 6,000-15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 และมีรายได้สุทธิ ตั้งแต่
 21,000 บาทขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

2.2 ค่าใช้จ่ายในการบริโภค

ตาราง 6 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด ทางด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้
 ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหัตถกรรม

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรม		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		กระติก			
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
ค่าใช้จ่าย (บาท/เดือน)						
5,000 — 10,000	2	2.9	16	53.3	18	18
10,001 — 15,000	7	10	14	46.7	21	21
15,001 — 20,000	43	61.4	0	0	43	43
20,001 — 25,000	16	22.9	0	0	16	16
25,001 ขึ้นไป	2	2.9	0	0	2	2
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0
		ค่าเฉลี่ย = 18,302			ค่าเฉลี่ย = 9,940	บาท
		ค่าต่ำสุด = 8,600			ค่าต่ำสุด = 6,550	บาท
		ค่าสูงสุด = 26,100			ค่าสูงสุด = 12,800	บาท

จากตาราง 6 พบว่า ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยประมาณ 18,302.00 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายสูงสุดมีค่าใช้จ่าย 26,100.00 บาทต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายต่ำสุดเพียงเดือนละ 8,600.00 บาท กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีค่าใช้จ่าย 15,001 – 20,000 บาทต่อเดือน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 61.4 รองลงมาเป็นผู้ที่มีค่าใช้จ่าย 20,001-25,000 บาทต่อเดือน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 22.9 มีค่าใช้จ่าย 10,001 – 15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 มีค่าใช้จ่าย 25,001 บาทต่อเดือนขึ้นไป และ 5,000-10,000 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ประกอบการหัตถกรรม มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยประมาณ 9,940.00 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายสูงสุดมีค่าใช้จ่าย 12,800 บาทต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 6,550 บาท กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีค่าใช้จ่าย 5,000—10,000 บาทต่อเดือน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมาเป็นผู้ที่มีค่าใช้จ่าย 10,001-15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ตามลำดับ

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรมรวมจำนวนรวม 100 คน ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่าย 15,001-20,000 บาทต่อเดือน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43 รองลงมา มีค่าใช้จ่าย 10,001-15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21 มีค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ 5,000-10,000 บาทต่อเดือน จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 มีค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ 20,000-25,000 บาทต่อเดือน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 มีค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ 25,001 บาทขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0

2.2.1 ประเภทของค่าใช้จ่ายในการบริโภค

การศึกษาประเภทของค่าใช้จ่ายในการบริโภคของกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคอยู่ 7 ประเภทซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย
  2. ค่าใช้จ่ายทางด้านพาหนะ
  3. ค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่ม
  4. ค่าใช้จ่ายทางการผ่อนสินค้าและชำระเงินกู้
  5. ค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแล
  6. ค่าใช้จ่ายทางด้านสังคม
  7. ค่าใช้จ่ายทางการเสี่ยงโชค
- (ค่าใช้จ่ายในการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลและอื่นๆ)

ตาราง 7 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าใช้จ่ายแต่ละประเภทผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการ
หิวกระดูกคำนวณต่อเดือน

ค่าใช้จ่ายในการบริโภค	ผู้ให้บริการนวดตาม ชายหาด		ผู้ประกอบการหิว กระดูก		ผู้ประกอบการ ทั้งหมด	
	ค่าเฉลี่ย	%	ค่าเฉลี่ย	%	ค่าเฉลี่ย	%
ค่าใช้จ่ายในการบริโภครวม	18,302	100	9,940	100	15,794	100
-ค่าที่อยู่อาศัย	2,719	15	611.67	6	2,090	13
-ค่าพาหนะ	1,241.93	7	0	0	388	2
-ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	7,208.27	39	5,893	59	6,814	43
-ค่าผ่อนสินค้าและเงินกู้	1,181.43	6	0	0	826	5
-ด้านบุคคลที่ต้องดูแล	4385.71	26	3,233	30	4,040	26
-ด้านสังคม	660	4	0	0	48	0.2
-การเลี้ยงชีพ	555.71	3	490	5	444	2.8

ค่าใช้จ่ายโดยรวมในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดโดยเฉลี่ย 18,302 บาทต่อเดือนผู้ประกอบการหิวกระดูก โดยเฉลี่ย 9,940 บาทต่อเดือน และค่าใช้จ่ายในการบริโภคโดยรวมเฉลี่ย 15,794 บาทต่อเดือน ซึ่งค่าใช้จ่ายทางด้านค่าอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการโดยรวมสูงสุดโดยเฉลี่ย 6,814 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 43 โดยค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่มของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด เฉลี่ย 7,208.27 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 39 และผู้ประกอบการหิวกระดูกเฉลี่ย 5,750 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 57 รองลงมาค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแล โดยค่าใช้จ่ายโดยรวมเฉลี่ย 4,040 บาทคิดเป็นร้อยละ 26 โดยค่าใช้จ่ายดังกล่าวของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเฉลี่ย 4,735.66 คิดเป็นร้อยละ 26 และผู้ประกอบการหิวกระดูกเฉลี่ย 2,453 คิดเป็นร้อยละ 57 และกลุ่มผู้ประกอบการหิวกระดูกไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านค่าพาหนะ ค่าผ่อนสินค้าและด้านสังคม และค่าใช้จ่ายทางด้านการเลี้ยงชีพโดยรวมเฉลี่ย 444 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด เฉลี่ย 555.71 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 3 และผู้ประกอบการหิวกระดูกเฉลี่ย 490 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 4

ตาราง 8 ค่าความถี่ และร้อยละ ทางด้านที่อยู่อาศัยและ พาหนะของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และ ผู้ประกอบการหิวกระตึก

ค่าใช้จ่ายในการ บริโภค	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการหิว		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		กระตึก			
	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
ค่าที่อยู่อาศัย						
ไม่มีค่าใช้จ่าย	2	3.8	15	50	17	17
200-1,500	20	26.8	10	33.3	30	30
1,501-2,500	6	8.6	5	16.7	11	11
2,501-3,500	20	28.6	0	0	20	20
3,501-4,500	13	18.6	0	0	13	13
4,501-5,500	8	11.4	0	0	8	8
5,501 ขึ้นไป	1	1.4	0	0	1	1
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0
ค่าด้านพาหนะ						
ไม่มี	39	55.7	30	100	69	69
1,000-1,500	28	40	0	0	28	28
1,501-2,000	2	2.9	0	0	2	2
2,001-2,500	1	1.4	0	0	1	1
รวม	70	100.0	30	100	100	100.0

ค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย

จากตารางพบว่าค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเฉลี่ยเดือนละ 2,719.00 บาท มีค่าใช้จ่ายสูงสุด 5,800.00 บาทต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายต่ำสุดเพียงเดือนละ 200.00 บาท มีค่าใช้จ่าย 200-1,500 บาทต่อเดือน และ 2,501-3,500 บาทต่อเดือน จำนวน 20 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมา มีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 3,501-4,500 บาทต่อเดือน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 18.60 มีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 4,501-5,500 บาทต่อเดือน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.4 มีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 1,501-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ

8.60 และมีค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 5,501 บาทต่อเดือนขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 ตามลำดับ และมีผู้ที่ไม่มีค่าใช้จ่ายดังกล่าวอีกจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

ค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้ประกอบการหิวกระตัก เฉลี่ยเดือนละ 1,482.00 บาท ค่าใช้จ่ายสูงสุดมีค่าใช้จ่าย 3,350 บาทต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 200.00 บาท มีค่าใช้จ่ายอยู่ 200-1,500 บาทต่อเดือน จำนวน 10 คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมามีผู้ใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 1,501-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 ตามลำดับ และไม่มีค่าใช้จ่ายดังกล่าวจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิวกระตักรวมจำนวนรวม 100 คน ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย 200-1,500 บาทต่อเดือน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 2,501-3,500 บาทต่อเดือน จำนวน 20 คิดเป็นร้อยละ 20.0 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 3,501-4,500 บาทต่อเดือน จำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 13 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 1,501-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 11 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,001-5,500 บาทต่อเดือน จำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 8.0 และมีค่าใช้จ่ายระหว่าง 5,501 บาทต่อเดือนขึ้นไป จำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1 และไม่มีค่าใช้จ่ายดังกล่าวจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0

ค่าใช้จ่ายทางด้านพาหนะ

ค่าใช้จ่ายทางด้านพาหนะผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเฉลี่ย 1835.84 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 1,000-1,500 บาทต่อเดือน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 1,501-2,000 บาทต่อเดือนจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2 และมีผู้ใช้จ่ายระหว่าง 2,001-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 ตามลำดับ และ กลุ่มตัวอย่างไม่มีค่าใช้จ่ายดังกล่าวจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 55.7 ผู้ประกอบการหิวกระตัก ไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านพาหนะดังกล่าวจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิวกระตักรวมจำนวนรวม 100 คน ค่าใช้จ่ายทางด้านพาหนะ ส่วนใหญ่ใช้จ่ายอยู่ที่ 1,000-1,500 บาทต่อเดือน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28 รองลงมามีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 1,501-2,000 บาทต่อเดือนจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2 และมีค่าใช้จ่ายระหว่าง 2,001-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1ตามลำดับและ กลุ่มตัวอย่างไม่มีค่าใช้จ่ายดังกล่าวจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 69

ตาราง 9 ค่าความถี่ และร้อยละ ทางด้านอาหารและเครื่องดื่มและผ่อนสินค้าและชำระเงินกู้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

ค่าใช้จ่ายในการบริโภค	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		กระติก			
	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม						
4,000-6,000	31	44.3	24	80	55	55
6,001-8,000	21	30	6	20	27	27
8,001-10,000	16	22.9	0	0	16	16
10,001 ขึ้นไป	2	2.9	0	0	2	2
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0
ผ่อนสินค้าและชำระเงินกู้						
ไม่มีค่าใช้จ่าย	34	48.6	30	100	64	64
1,000-2,000	27	38.6	0	0	27	27
2,001-3,000	4	5.7	0	0	4	4
3,001 ขึ้นไป	5	7.1	0	0	5	5
รวม	70	100.0	30	100	100.0	100.0

ค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่ม

ค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่มของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดมีค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,000-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 44.30 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 6,001-8,000 บาทต่อเดือน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 8,001-10,000 บาทต่อเดือนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 22.9 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 10,001บาทต่อเดือนขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9 ซึ่ง ผู้มีค่าใช้จ่ายสูงสุดมีค่าใช้จ่าย 12,000 บาทต่อเดือน และผู้ที่มีค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 4,000.00 บาท

ค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการหิ้วกระติก ค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,000-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 80 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 6,001-8,000 บาทต่อเดือน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ผู้มีค่าใช้จ่ายสูงสุดมีค่าใช้จ่าย 7,000 บาทต่อเดือน และผู้ที่มีค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 4,000.00 บาท

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน ค่าใช้จ่ายทางด้านการอาหารและเครื่องดื่ม มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,000-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 6,001-8,000 บาทต่อเดือน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 8,001-10,000 บาทต่อเดือนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16 รองลงมา มีผู้ใช้จ่าย 10,001บาทต่อเดือนขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ตามลำดับ

ค่าใช้จ่ายทางด้านการผ่อนสินค้าและเงินกู้

ค่าใช้จ่ายทางด้านการผ่อนสินค้าและเงินกู้ ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเฉลี่ยอยู่ที่ 1,181.43 ส่วนใหญ่ใช้จ่าย 1,000 -2,000 บาทต่อเดือน จำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมา มีผู้ใช้จ่าย 3,000ขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.10 รองลงมามีผู้ใช้จ่าย 2,001-3,000 บาทต่อเดือนจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 5.70 และไม่มีผู้ใช้จ่ายดังกล่าวจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 ซึ่งผู้ใช้จ่ายทางด้านดังกล่าวสูงสุด จำนวน 10,400 บาทต่อเดือนและ ใช้จ่ายต่ำสุดจำนวน 1,000 บาทต่อเดือน สำหรับผู้ประกอบการหิ้วกระติก ไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านดังกล่าว

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน มีค่าใช้จ่ายทางด้านการผ่อนสินค้าและเงินกู้ ส่วนใหญ่ 1,000 -2,000 บาทต่อเดือน จำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 27 รองลงมามีผู้ใช้จ่าย 3,000ขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 รองลงมามีผู้ใช้จ่าย 2,001-3,000 บาทต่อเดือนจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 4 และไม่มีผู้ใช้จ่ายดังกล่าวจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 64

ตาราง 10 ค่าความถี่ และร้อยละ ทางด้านบุคคลที่ต้องดูแลและทางด้านสังคมผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

ค่าใช้จ่าย ในการบริโภค	กลุ่มผู้ให้บริการนวด ตามชายหาด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้ว กระติก		รวมทั้งหมด	
	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
ด้านบุคคลที่ต้องดูแล						
ไม่มีค่าใช้จ่าย	2	3.0	0	0	2	2.0
2,000-4,000	36	51.4	28	93.3	64	64.0
4,001-6,000	26	37.1	2	6.7	28	28.0
6,001-8,000	5	7.1	0	0.0	5	5.0
8,001 ขึ้นไป	1	1.4	0	0.0	1	1.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0

ตาราง 10 ค่าความถี่ และร้อยละ ทางด้านบุคคลที่ต้องดูแลและทางด้านสังคมผู้ให้บริการนวดตาม
ชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก (ต่อ)

ค่าใช้จ่ายในการบริโภค	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้ว		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		กระติก			
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
ด้านสังคม						
ไม่มีค่าใช้จ่าย	65	93.0	30	100	95	95
400-600	3	4.2	0	0	3	3
601-800	1	1.4	0	0	1	1
801-1,000	1	1.4	0	0	1	1
รวม	70	100.0	100	100.0	100	100.0

ค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแล

ค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเฉลี่ย 1,181.43 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 2,000-4,000 บาทต่อเดือน จำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 51.40 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,001-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 37.10 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 6,001-8,000 บาทต่อเดือนจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 7.10 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 8,001 บาทขึ้นไปต่อเดือนขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 ตามลำดับ ซึ่ง กลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายสูงสุดมีค่าใช้จ่าย 9,000 บาทต่อเดือน และค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 2,000.00 บาท

ค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแลของผู้ประกอบการหิ้วกระติกเฉลี่ย 2,453.33 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 2,000-4,000 บาทต่อเดือน จำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 93.3 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,001-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 ตามลำดับ ซึ่ง กลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายสูงสุด 4,500 บาทต่อเดือน และค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 1,500.00 บาท

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คนมีค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ต้องดูแลส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 2,000-4,000 บาทต่อเดือน จำนวน 64 คนคิดเป็นร้อยละ 64 รองลงมามีค่าใช้จ่ายระหว่าง 4,001-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 6,001-8,000 บาทต่อเดือนจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 5 มี

ค่าใช้จ่ายตั้งแต่ 8,001 บาทขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านดังกล่าวจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2

ค่าใช้จ่ายทางด้านสังคม

ค่าใช้จ่ายทางด้านสังคมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด เฉลี่ย 660 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 400-600 บาทต่อเดือน จำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 4.2 รองลงมา มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 601-800 บาทและมีค่าใช้จ่ายระหว่าง 801-1,000 บาทต่อเดือนมีจำนวนเท่ากันอยู่ที่ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 ตามลำดับ สำหรับผู้ประกอบการหิ้วกระติกไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านดังกล่าว

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 400-600 บาทต่อเดือน จำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 3 รองลงมา มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 601-800 บาทและค่าใช้จ่ายระหว่าง 801-1,000 บาทต่อเดือนมีจำนวนเท่ากันอยู่ที่ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านดังกล่าว จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 95

ตาราง 11 ค่าความถี่ และร้อยละ ทางด้านการเสียค่าใช้จ่ายของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ	กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก		รวมทั้งหมด	
	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
การเสียค่าใช้จ่าย						
ไม่มีค่าใช้จ่าย	29	41.4	20	66.7	49	49.0
200-1,000	35	50.0	10	33.3	45	45.0
1,001-2,000	5	7.2	0	0.0	5	5.0
2,001-3,000	1	1.4	0	0.0	1	1.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0

ค่าใช้จ่ายทางการเสียค่าใช้จ่ายของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเฉลี่ย 555.71 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 200-1,000 บาทต่อเดือน จำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 1,001-2,000 บาทต่อเดือน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 มีค่าใช้จ่ายระหว่าง 2,001-3,000 บาทต่อเดือนจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.4 ตามลำดับ ซึ่ง กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีค่าใช้จ่ายสูงสุด 2,500 บาทต่อเดือน และผู้ที่มีค่าใช้จ่ายต่ำสุดมีค่าใช้จ่ายเพียงเดือนละ 200.00 บาท

ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดมีการออมเฉลี่ย 1,178.57 บาทต่อเดือน มีการออมระหว่าง 2,501-3,500 บาทต่อเดือน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30 รองลงมา มีการออมระหว่าง 1,501-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.40 มีการออม 3,500 ขึ้นไป จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10 และมีการออมระหว่าง 500-1,500 บาทต่อเดือน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.70 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกไม่มีการออม

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คนมีการออม โดยมีการออมระหว่าง 2,501-3,500 บาทต่อเดือน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 รองลงมา มีการออมระหว่าง 1,501-2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8 มีการออมระหว่าง 3,500 ขึ้นไป จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7 และมีการออมระหว่าง 500-1,500 บาทต่อเดือน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวไม่มีการออม จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 71

ตาราง 13 ค่าความถี่ และร้อยละ รูปแบบการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

ประเภทการออม	กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก		รวมทั้งหมด	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
ไม่มีการออม	41	58.6	30	100	71	71.0
เงินสด	0	0.0	0	0.0	0	0.0
บัญชีธนาคาร	29	41.4	0	0.0	29	29.0
เช็ค	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ทองคำ	0	0.0	0	0.0	0	0.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100.0	100.0

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด โดยทั้งหมดจะออมในรูปแบบบัญชีธนาคาร มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 41.40 สำหรับกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกไม่มีรูปแบบการออม

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน โดยทั้งหมดมีรูปแบบการออมแบบบัญชีธนาคาร จำนวน 29 คิดเป็นร้อยละ 29 และกลุ่มตัวอย่างไม่มีรูปแบบการออมจำนวน 71 คนคิดเป็นร้อยละ 71

ตาราง 14 ค่าความถี่ ค่าร้อยละของประเภทธนาคารในการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และ
ผู้ประกอบการหัตถกรรม

ประเภทของธนาคาร	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรม		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		กระทิง			
	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
ไม่มีการออม	41	58.6	30	100.0	71	71.0
ธนาคาร ธ.ก.ส.	2	2.9	0	0	2	2.0
ธนาคารออมสิน	3	4.3	0	0	3	3.0
ธนาคารพาณิชย์	24	34.2	0	0	24	24.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดโดยจะออมโดยธนาคารพาณิชย์ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 34.30 รองลงมาออมโดยฝากกับธนาคารออมสิน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.30 และรองลงมาฝากโดยธนาคาร ธ.ก.ส. จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90 ตามลำดับ

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรมรวมจำนวนรวม 100 คน โดยออมกับธนาคารพาณิชย์ จำนวน 29 คิดเป็นร้อยละ 29 รองลงมาออมโดยฝากกับธนาคารออมสิน จำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 3 ออมโดยฝากกับธนาคาร ธ.ก.ส. จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างไม่มีรูปแบบการออมจำนวน 71 คนคิดเป็นร้อยละ 71

ตาราง 15 ค่าความถี่ ค่าร้อยละและรูปแบบการออมกับธนาคารของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และ
ผู้ประกอบการหัตถกรรม

ประเภทของการฝาก	กลุ่มผู้ให้บริการนวด		กลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรม		รวมทั้งหมด	
	ตามชายหาด		กระทิง			
	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
ไม่มีการออม	41	58.6	30	100.0	71	71.0
ออมทรัพย์	29	41.4	0	0	29	29.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดโดยส่วนใหญ่จะยอมโดยฝากบัญชีออมทรัพย์ จำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 41.40

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน โดยจะยอมโดยฝากบัญชีออมทรัพย์ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29 และไม่มีการออมในรูปแบบต่างๆจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 71

ตาราง 16 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และวัตถุประสงค์ของการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

วัตถุประสงค์ ของการออม	กลุ่มผู้ให้บริการนวด ตามชายหาด		กลุ่มผู้ประกอบการหิ้ว กระติก		รวมทั้งหมด	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
ไม่มีการออม	41	58.6	30	100	71	71.0
เพื่อใช้จ่ายตอนเจ็บป่วย	7	10.0	0	0	7	7.0
ทุนการศึกษาสำหรับบุตร	19	27.1	0	0	19	19.0
เพื่อใช้จ่ายยามแก่ชรา	3	4.3	0	0	3	3.0
รวม	70	100.0	30	100.0	100	100.0

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด โดยมีการออมเพื่อทุนการศึกษาสำหรับบุตร จำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 27.10 รองลงมาออมเพื่อใช้จ่ายตอนเจ็บป่วย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10 และออมเพื่อใช้จ่ายตอนแก่ชรา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 ตามลำดับ

กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกรวมจำนวนรวม 100 คน โดยมีการออมเพื่อทุนการศึกษาสำหรับบุตร จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 19 รองลงมาออมเพื่อใช้จ่ายตอนเจ็บป่วย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7 และออมเพื่อใช้จ่ายตอนแก่ชรา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ตามลำดับ

1. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ และการออมกับรายได้

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรของกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรมทั้งหมดรวมกัน โดยศึกษาด้วยวิธีการวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) โดยหาความสัมพันธ์ระหว่าง

3.1 รายได้กับค่าใช้จ่ายในการบริโภค แต่ละอาชีพ

3.2 รายได้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคโดยรวม

3.3 รายได้กับการออมแต่ละอาชีพ

3.4 รายได้กับการออมโดยรวม

3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรายได้กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคแต่ละอาชีพ

3.1.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรายได้กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดโดยกำหนดให้ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ที่นำเข้ามาสมการความถดถอยเชิงเส้น คือ รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ซึ่งจะสรุปค่าสถิติของสมการความถดถอยอย่างง่าย ดังตาราง

ตารางที่ 17 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายของผู้ให้บริการนวด

รูปแบบ	สัมประสิทธิ์การ					Durbin-Watson
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R)	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2)	ตัดสินใจหลังปรับค่า ($\bar{R}^2$)	F	Sig. F	
1	.903	.815	.812	299.971	.000	1.853

จากตารางพบว่า ตัวแปรอิสระนำเข้า คือ รายได้ มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคหรือมีความสัมพันธ์กันร้อยละ 90.30 นั่นคือ รายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้ถึงร้อยละ 90.30 และได้ค่าสถิติทดสอบความเป็นอิสระกันของค่าคลาดเคลื่อน Durbin-Watson = 1.853 ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติเบื้องต้นของคุณลักษณะของตัวคลาดเคลื่อน (Disturbance Term, u) ค่า $F = 299.971$ และ $\text{Sig. } F = .000$ สรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันในรูปเชิงเส้น ซึ่งตัวแปรรายได้นี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้

ตาราง 18 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของผู้ให้บริการนวด

ตัวแปร	ค่าคงที่ และ	ค่า	ค่าสัมประสิทธิ์	สถิติทดสอบ	
	สัมประสิทธิ์	คลาดเคลื่อน	ความถดถอย	สมมติฐาน	
	ความถดถอย	มาตรฐาน	มาตรฐาน	t	Sig.
	(B)		(Beta)		
ค่าคงที่ (Constant)	3388.180	879.299		3.853	.000 **
รายได้	.766	.044	.903	17.320	.000 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง พบว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และสามารถนำมาสร้างแบบจำลองสมการความถดถอยอย่างง่าย ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ค่าคงที่ และรายได้ กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด ได้ดังนี้

$$C = 3388.180 + 0.766X \dots\dots\dots (1)$$

(3.853)   (17.320)

โดยที่ C คือ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด

X คือ รายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด

สรุปได้ว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคในทางบวก นั่นคือ หากรายได้ของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพิ่มขึ้น 0.766 บาท

3.1.2การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรายได้กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ประกอบการหัตถกรรม โดยกำหนดให้ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ที่นำเข้าสู่สมการความถดถอยเชิงเส้น คือ รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ซึ่งจะสรุปค่าสถิติของสมการความถดถอยอย่างง่าย ดังตาราง

ตาราง 19 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายของผู้ประกอบการหัตถกรรม

รูปแบบ	สัมประสิทธิ์การ					Durbin-Watson
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ	ตัดสินใจหลังปรับค่า	F	Sig. F	
1	.998	.997	.997	8.884E3	.000	1.421

จากตาราง พบว่า ตัวแปรอิสระนำเข้า คือ รายได้ มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภค หรือมีความสัมพันธ์กันร้อยละ 99.80 นั่นคือ รายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้ถึงร้อยละ 99.80 และได้ค่าสถิติทดสอบความเป็นอิสระกันของค่าคลาดเคลื่อน Durbin-Watson = 1.421 ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติเบื้องต้นของคุณลักษณะของตัวคลาดเคลื่อน (Disturbance Term, u) ค่า $F = 8.884E3$ และ $Sig. F = .000$ สรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันในรูปเชิงเส้น ซึ่งตัวแปรรายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้

ตาราง 20 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของผู้ประกอบการหัตถกรรม

ตัวแปร	ค่าคงที่ และ	ค่า	ค่าสัมประสิทธิ์	สถิติทดสอบ	
	สัมประสิทธิ์ความถดถอย	คลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ความถดถอยมาตรฐาน	สมมติฐาน	
				t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	32.658	106.873		.306	.000 **
รายได้	.994	.011	.998	94.253	.000 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง พบว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และสามารถนำมาสร้างแบบจำลองสมการความถดถอยอย่างง่าย ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ค่าคงที่ และรายได้ กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ประกอบการหัตถกรรม ได้ดังนี้

$$C = 32.658 + 0.994X \dots\dots\dots (2)$$

(0.306) (94.253)

โดยที่ C คือ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ประกอบการหัตถกรรม

X คือ รายได้ของผู้ประกอบการหัตถกรรม

สรุปได้ว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคในทางบวก นั่นคือ หากรายได้ของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพิ่มขึ้น 0.994 บาท

3.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรายได้กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคโดยรวม

โดยกำหนดให้ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ที่นำเข้าสู่สมการความถดถอยเชิงเส้น คือ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ซึ่งจะสรุปค่าสถิติของสมการความถดถอยอย่างง่าย ดังตาราง ตาราง 21 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่าย

รูปแบบ	สัมประสิทธิ์การ					Durbin-Watson
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ	ตัดสินใจหลังปรับค่า	F	Sig. F	
1	.965	.932	.931	1.337E3	.000	1.758

จากตาราง พบว่า ตัวแปรอิสระนำเข้า คือ รายได้ มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภค หรือมีความสัมพันธ์กันร้อยละ 96.50 นั่นคือ รายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้ถึงร้อยละ 96.50 และได้ค่าสถิติทดสอบความเป็นอิสระกันของค่าคลาดเคลื่อน Durbin-Watson = 1.758 จึงสรุปได้ว่าค่าคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคนที่ i กับคนที่ j เป็นอิสระจากกัน (ผู้ตอบมีอิสรภาพในการตอบ ไม่ได้รับอิทธิพลจากผู้ตอบคนอื่นทำให้ค่าความคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กัน ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน) ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติเบื้องต้นของคุณลักษณะของตัวคลาดเคลื่อน (Disturbance Term, u) ค่า $F = 1.337E3$ และ $\text{Sig. } F = .000$ สรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันในรูปเชิงเส้น ซึ่งตัวแปรรายได้นี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้

ตาราง 22 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้

ตัวแปร	ค่าคงที่ และ	ค่า	ค่าสัมประสิทธิ์	สถิติทดสอบ	
	สัมประสิทธิ์ความถดถอย	คลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ความถดถอยมาตรฐาน	สมมติฐาน	
				t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	1816.686	403.602		4.501	.000 **
รายได้	.842	.023	.965	36.558	.000 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง พบว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และสามารถนำมาสร้างแบบจำลองสมการความถดถอยอย่างง่าย ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ค่าคงที่ และรายได้ กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ประกอบการโดยรวม ได้ดังนี้

$$C = 1816.686 + 0.842X \dots\dots\dots(3)$$

(4.501)   (36.588)

โดยที่ C คือ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคโดยรวม

X คือ รายได้โดยรวม

สรุปได้ว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริโภคในทางบวก นั่นคือ หากรายได้ของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพิ่มขึ้น 0.842 บาท

3.3 รายได้กับการออมในแต่ละอาชีพ

สำหรับข้อมูลในการวิเคราะห์การออมของผู้ประกอบการดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์จากกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกโดยตรง

3.3.1 การศึกษาความสัมพันธ์ทางได้รายได้กับการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด โดยกำหนดให้ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ที่นำเข้าสู่สมการความถดถอยเชิงเส้น คือ รายได้ และการออมเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ซึ่งจะสรุปค่าสถิติของสมการความถดถอยอย่างง่าย ดังตาราง

ตาราง 23 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่ายของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด

รูปแบบ	สัมประสิทธิ์การ					Durbin-Watson
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ	ตัดสินใจหลังปรับค่า	F	Sig. F	
1	.519	.269	.259	25.071	.000	1.556

จากตาราง พบว่า ตัวแปรอิสระนำเข้า คือ รายได้ มีความสัมพันธ์กับการออมหรือมีความสัมพันธ์กันร้อยละ 51.90 นั่นคือ รายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของการออมได้ถึงร้อยละ 51.90 และได้ค่าสถิติทดสอบความเป็นอิสระกันของค่าคลาดเคลื่อน Durbin-Watson = 1.556 สรุปได้ว่าค่าคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคนที่ i กับคนที่ j เป็น

อิสระจากกัน (ผู้ตอบมีอิสรภาพในการตอบ ไม่ได้ได้รับอิทธิพลจากผู้ตอบคนอื่นทำให้ค่าความคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กัน ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน) ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติเบื้องต้นของคุณลักษณะของตัวคลาดเคลื่อน (Disturbance Term, u) ค่า $F = 25.071$ และ $\text{Sig. } F = .000$ สรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันในรูปเชิงเส้น ซึ่งตัวแปรรายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของการออมได้

ตาราง 24 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการออมกับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด

ตัวแปร	ค่าคงที่ และ สัมประสิทธิ์	ค่า คลาดเคลื่อน	ค่าสัมประสิทธิ์ ความถดถอย	สถิติทดสอบ	
	ความถดถอย	มาตรฐาน	มาตรฐาน	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-3082.145	868.919		-3.547	.001 **
รายได้	.219	.44	.519	5.007	.000 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางพบว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับการออมในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และสามารถนำมาสร้างแบบจำลองสมการความถดถอยอย่างง่าย ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าคงที่ และรายได้ กับการออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด ได้ดังนี้

$$S = -3082.145 + 0.219X \dots\dots\dots (1)$$

(-3.547)   (5.007)

โดยที่ S คือ การออมของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด
X คือ รายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด

สรุปได้ว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับการออมในทางบวก นั่นคือ หากรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพิ่มขึ้น 0.219 บาท

3.3.2 การศึกษาความสัมพันธ์ทางได้รายได้กับการออมของผู้ประกอบการหิ้วกระติก เนื่องจากกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติกไม่มีการออม ดังนั้นผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการออมของผู้ประกอบการหิ้วกระติกดังกล่าว

3.4 รายได้กับการออมโดยรวม

โดยกำหนดให้ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ที่นำเข้าสมการความถดถอยเชิงเส้น คือ รายได้ และการออมเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ซึ่งจะสรุปค่าสถิติของสมการความถดถอยอย่างง่าย ดังตาราง

ตาราง 25 ค่าสถิติสมการความถดถอยอย่างง่าย

รูปแบบ	สัมประสิทธิ์การ					Durbin-Watson
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ	ตัดสินใจหลังปรับค่า	F	Sig. F	
1	.569	.323	.317	46.849	.000	1.504

จากตาราง พบว่า ตัวแปรอิสระนำเข้า คือ รายได้ มีความสัมพันธ์กับการออมหรือมีความสัมพันธ์กันร้อยละ 56.90 นั่นคือ รายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของการออมได้ถึงร้อยละ 56.90 และได้ค่าสถิติทดสอบความเป็นอิสระกันของค่าคลาดเคลื่อน Durbin-Watson = 1.504 สรุปได้ว่าค่าคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคนที่ i กับคนที่ j เป็นอิสระจากกัน (ผู้ตอบมีอิสรภาพในการตอบ ไม่ได้รับอิทธิพลจากผู้ตอบคนอื่นทำให้ค่าความคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กัน ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน) ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติเบื้องต้นของคุณลักษณะของตัวคลาดเคลื่อน (Disturbance Term, u) ค่า $F = 46.849$ และ $\text{Sig. } F = .000$ สรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันในรูปเชิงเส้น ซึ่งตัวแปรรายได้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของการออมได้

ตาราง 26 สถิติทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการออมกับรายได้

ตัวแปร	ค่าคงที่ และ	ค่า	ค่าสัมประสิทธิ์	สถิติทดสอบ	
	สัมประสิทธิ์ความถดถอย	คลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ความถดถอยมาตรฐาน	สมมติฐาน	
				t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-1742.575	395.780		-4.403	.000 **
รายได้	.155	.023	.569	6.845	.000 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง พบว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับการออมในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และสามารถนำมาสร้างแบบจำลองสมการความถดถอยอย่างง่าย ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ค่าคงที่ และรายได้ กับการออมของผู้ประกอบการโดยรวม ได้ดังนี้

$$S = -1742.575 + 0.155X \dots\dots\dots (2)$$

(-4.403)   (6.845)

โดยที่ S คือ การออมโดยรวม
X คือ รายได้โดยรวม

สรุปได้ว่า รายได้ที่มีความสัมพันธ์กับการออมในทางบวก นั่นคือ หากรายได้ของผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพิ่มขึ้น 0.155 บาท

4. ศึกษาเปรียบเทียบรายได้ความแตกต่างทางด้านรายได้

วิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้ของกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก โดยใช้สถิติ Z-test ในการเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านรายได้

ตาราง 27 ค่าสถิติทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหิ้วกระติก

อาชีพ	N	$\bar{X}$	Z คำนวณ	$Z_{0.05}$ ตาราง	Sig(2-tailed)
ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด	70	19,561	4.452	1.96	.000
ผู้ประกอบการหิ้วกระติก	30	9,970			

จากตาราง 27 สรุปได้ว่า กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด จำนวน 70 คนมีค่าเฉลี่ยที่ 19,561 บาท และผู้ประกอบการหิ้วกระติกจำนวน 30 คนมีค่าเฉลี่ย 9,970 บาท และ พบว่า Z คำนวณ = 4.452 และค่า $Z_{0.05}$ ตาราง = 1.96 ซึ่งค่า Z คำนวณ > Z ตาราง และ ค่า Significance: .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ.05 นั่นคือ รายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกมีความแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษารายได้ ค่าใช้จ่าย และการออมของแรงงานนอกระบบ บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามี 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหัตถกรรม โดยศึกษาถึงลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส อัตราพึงพิง และลักษณะเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออม เพื่อเป็นข้อมูลให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานท้องถิ่นในการส่งเสริมแนะนำหรือให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการดังกล่าวในกรณีที่เกิดปัญหากับผู้ประกอบการรวมทั้ง เพื่อเป็นข้อมูลให้กับกรมพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดในการสนับสนุนพัฒนาฝีมือแรงงานให้กับผู้ประกอบการดังกล่าวในการนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ และเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษาหาความรู้ทางด้านดังกล่าวต่อไป

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ภาวะพึ่งพิง
2. เพื่อศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยทำให้ทราบถึงรายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของผู้ประกอบการหัตถกรรมและผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการออม เพื่อเป็นข้อมูลให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานท้องถิ่น เช่น สำนักงานเทศบาลในการส่งเสริมแนะนำหรือให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการดังกล่าวในกรณีที่เกิดปัญหากับผู้ประกอบการ และเป็นประโยชน์ให้กับกรมพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดในการสนับสนุนพัฒนาฝีมือแรงงานให้กับผู้ประกอบการดังกล่าวในการนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ

สมมติฐานในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีสมมติฐานว่า

1. ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม กับ รายได้มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน
2. รายได้สุทธิเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง เทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต จำนวน 153 คน โดยจำแนกเป็นผู้ให้บริการนวดตามชายหาด จำนวน 110 คน และผู้ประกอบการหัตถกรรม จำนวน 43 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำการศึกษาผู้ให้บริการนวดตามชายหาด จำนวน 70 คน และผู้ประกอบการหัตถกรรม 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้
2. สร้างแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมถึงกรอบแนวคิดที่ศึกษา
3. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข
4. สร้างตารางข้อมูลให้ครอบคลุม กรอบแนวคิดและสิ่งที่ต้องการศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัย
5. ทดลองใช้แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการหัตถกรรมและผู้ให้บริการนวดตามชายหาด บริเวณริมชายหาดกะตะและกะรน จังหวัดภูเก็ตเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม หรือหัวหน้าชุมชนเพื่อขอความร่วมมือในการลงพื้นที่
2. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

3. ผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลโดยเก็บข้อมูลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดในช่วงเดือน ธันวาคม 2550 และผู้ประกอบการหิ้วกระติกในช่วงเดือน มกราคม 2551

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้จากการสอบถามและแยกข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้วทำดำเนินการเก็บข้อมูลอีกครั้ง
2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
3. การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วได้นำมาบันทึกโดยใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลข้อมูลซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science Personal Computer) เพื่อมาศึกษาวิจัย

ข้อจำกัดของข้อมูล

ข้อมูลการสำรวจกลุ่มตัวอย่างที่นำมาประมวลผลครั้งนี้ เป็นข้อมูลเฉพาะช่วง High Season

ผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ตสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ภาระพึ่งพิง สรุปได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกในครั้งนี้ จำนวน 100 คนพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 90 เป็นเพศชายดเพียงร้อยละ 10 มีอายุอยู่ระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 44 มีสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 67 มีอัตราพึ่งพิง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 42

2. การศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติก บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออม

ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางเศรษฐกิจของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหิ้วกระติกในครั้งนี้ พบว่า รายได้ของผู้ประกอบการดังกล่าวอยู่ระหว่าง 15,001-21,000 บาทเกือบทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 43 และมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคอยู่ระหว่าง 15,001-20,000 บาท

เกือบทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 43 โดยค่าใช้จ่ายทางด้านค่าอาหารและเครื่องดื่มสูงสุด อยู่ระหว่าง 4,000-6,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาค่าใช้จ่ายทางด้านบุคคลที่ดูแล คิดเป็นร้อยละ 64 ค่าใช้จ่ายทางด้านผ่อนสินค้าและชำระเงินกู้ อยู่ระหว่าง 1,000-2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27 ค่าใช้จ่ายทางด้านพาหนะอยู่ระหว่าง 1,000-1,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 28 ค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัยอยู่ระหว่าง 200-1,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 30 ค่าใช้จ่ายทางการเลี้ยงชีพ อยู่ระหว่าง 200-1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 45 และ ค่าใช้จ่ายทางด้านสังคม อยู่ระหว่าง 400-600 บาท คิดเป็นร้อยละ 3 ตามลำดับ ซึ่งจากค่าใช้จ่ายที่สูงของกลุ่มตัวอย่างส่งผลให้ปริมาณการออมของกลุ่มตัวอย่างมีเพียง ร้อยละ 29 และไม่มีการออมถึง ร้อยละ 71 และพบว่าการออมสูงสุดอยู่ระหว่าง 2,501-3,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 10 ไม่มีการออม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออมโดยฝากบัญชีธนาคาร คิดเป็นร้อยละ 29 และ ฝากกับธนาคารพาณิชย์ คิดเป็นร้อยละ 24 ฝากบัญชีออมทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 29 โดยวัตถุประสงค์ในการออมเพื่อทุนการศึกษาสำหรับบุตรสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 19

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ในการบริโภค และการออมกับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรมบริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับรายได้ของกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและกลุ่มผู้ประกอบการหัตถกรรมมีความสำคัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ.01 รวมทั้งการออมกับรายได้มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และจากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการออม โดยการออมในการนำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้เป็นข้อมูลการออมที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ ซึ่งผลการวิเคราะห์นั้น มีค่าใกล้เคียงกับค่า Constant ของรายได้

4. ศึกษาเปรียบเทียบรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรม บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รายได้ของกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดและผู้ประกอบการหัตถกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการศึกษารายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ บริเวณชายหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต โดยกลุ่มที่ทำการศึกษานี้ในครั้งนี้เป็นกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาด และกลุ่มผู้ประกอบการหิ้วกระติก ซึ่งลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวพบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 มีสถานภาพสมรสแล้ว และมีภาระพึ่งพิง จำนวน 2 คน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศหญิงที่สมรสแล้วมีความจำเป็นต้องหารายได้เพื่อนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัวและดูแลตนเอง

สำหรับทางด้านรายได้ของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้มีความแตกต่างกัน โดยรายได้สุทธิเฉลี่ยของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด 19,461 บาทต่อเดือน สูงกว่ารายได้รายได้สุทธิเฉลี่ยของผู้ประกอบการหิ้วกระติก 9,970 บาทต่อเดือน สอดคล้องกับงานวิจัยของอัญญารัตน์ ภูเพิ่มพูล ในปี พ.ศ. 2544 พบว่า รายได้จากค่าแรงและเงินเดือนและรายได้จากกำไรสุทธิจากการทำธุรกิจส่วนตัวเป็นรายได้หลักที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ของครัวเรือนและงานวิจัยของ Laovakul ในปี พ.ศ. 1993 พบว่าปัจจัยทางสาขาอาชีพและการทำงานเป็นปัจจัยหลักที่นำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้มากกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยที่รายได้สุทธิต่ำสุดของผู้ให้บริการนวดตาม 8,600 บาทต่อเดือน และผู้ประกอบการหิ้วกระติก 6,850 บาทต่อเดือน ซึ่งสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดภูเก็ต อัตรา 193 บาทต่อวัน (กระทรวงแรงงาน.ออนไลน์) และรายได้ของผู้ประกอบการดังกล่าวต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยของจังหวัดภูเก็ตและรายได้เฉลี่ยเฉพาะพื้นที่ในปี 2549 โดยรายได้เฉลี่ยของจังหวัดภูเก็ต 9,600 บาทต่อเดือน และ รายได้เฉลี่ยบริเวณพื้นที่ป่าตอง 11,552 บาทต่อเดือน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. ออนไลน์) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับจากรายได้ดังกล่าวพบว่ากลุ่มแรงงานนอกระบบดังกล่าวยังมีรายได้ในระดับต่ำและในขณะเดียวกัน พิจารณาทางด้านต้นทุนโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ต้นทุนทางด้านการประกอบการของผู้ประกอบการหิ้วกระติกโดยเฉลี่ย 4,048 บาทต่อเดือนสูงกว่าต้นทุนการประกอบการของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด เฉลี่ย 1,625 บาทต่อเดือน จึงส่งผลให้รายได้สุทธิของผู้ประกอบการหิ้วกระติกต่ำกว่ารายได้สุทธิของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดชี้ให้เห็นว่า แรงงานนอกระบบมีรายได้แตกต่างกันตามลักษณะของอาชีพ โดยบางอาชีพอาจมีต้นทุนการประกอบการสูง และส่งผลต่อรายได้สุทธิ ส่วนทางด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มพบว่า ค่าใช้จ่ายของผู้ให้บริการนวดตามชายหาดโดยเฉลี่ย 18,302 บาทต่อเดือน และผู้ประกอบการหิ้วกระติกค่าใช้จ่ายในการบริโภคโดยเฉลี่ย 9,940 บาทต่อเดือน โดยค่าใช้จ่ายของแรงงานทั้ง 2 กลุ่มมีค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารและเครื่องดื่มมากที่สุด โดยผู้ให้บริการนวดตามชายหาดมีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ 7,208.27 บาท คิดเป็นร้อยละ 39 ของค่าใช้จ่ายรวมทั้งหมด ส่วนผู้ประกอบการหิ้วกระติก มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ 5,893 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 59 ของค่าใช้จ่ายรวมทั้งหมด ซึ่งจากค่าใช้จ่ายในการบริโภคทางด้านดังกล่าวของผู้ประกอบการหิ้วกระติกอยู่ในระดับสูง จึงส่งผลให้ไม่สามารถนำรายได้ไปใช้จ่ายทางด้านอื่นๆได้ อาทิเช่น ค่าใช้จ่ายในการบริโภค ทางด้านพาหนะ ค่าผ่อนสินค้า และด้านสังคม ซึ่งผู้ให้บริการนวดตามชายหาดเท่านั้นมีค่าใช้จ่ายดังกล่าว ส่วนค่าใช้จ่ายทางการเสี่ยง

โชค ผู้ให้บริการนวดตามชายหาด โดยเฉลี่ย 555.71 บาทต่อเดือน ผู้ประกอบการหิวกระตัก โดยเฉลี่ย 490 บาทต่อเดือน ซึ่งค่าใช้จ่ายดังกล่าวมีค่าใช้จ่ายใกล้เคียงกันอันเนื่องมาจากการผลรางวัลที่ได้รับหรือเหตุจูงใจอื่น ๆ ที่น่าสนใจและเป็นการสร้างความหวังให้กับกลุ่มแรงงานนอกระบบดังกล่าว และความสัมพันธ์ทางด้านรายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งค่าความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภค (MPC) ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมอยู่ที่ระดับ 0.842 หมายถึงเมื่อรายได้เพิ่มขึ้น 1 บาทแรงงานดังกล่าวจะใช้เงิน 0.84 บาทเพื่อการบริโภค เมื่อเปรียบเทียบกับค่า MPC ของประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2549 มีค่าเท่ากับ 0.85 (คำนวณโดยใช้ข้อมูลจาก สำนักงานพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติ. ออนไลน์) มีค่า MPC อยู่ในระดับใกล้เคียงกันสรุปได้ว่าเมื่อระดับรายได้ต่ำแรงงานจะนำรายได้ส่วนโดยส่วนใหญ่ไปใช้จ่ายในการบริโภค ซึ่งทิศทางทางด้านระดับรายได้และ MPC มีทิศทางตรงกันข้าม กล่าวคือ หากมีระดับรายได้ที่ต่ำลง ค่า MPC จะสูงขึ้น และ ระดับรายได้สูง ค่า MPC ก็ลดลงต่ำลง ซึ่งสังเกตได้จาก ค่า MPC ของแต่ละกลุ่มตัวอย่างก็มีค่าที่แตกต่างกันโดยค่า MPC ของกลุ่มผู้ให้บริการนวดตามชายหาดอยู่ที่ระดับ .766 และกลุ่มผู้ประกอบการหิวกระตัก มีค่า MPC ที่ระดับ .994 ซึ่งค่า MPC ของผู้ประกอบการหิวกระตักมีค่ามากกว่าค่า MPC ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด เนื่องจากระดับรายได้ของผู้ประกอบการหิวกระตักต่ำกว่าระดับรายได้ของผู้ให้บริการนวดตามชายหาด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายในการบริโภค (Marginal propensity to consume) และจากการที่ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างสูงส่งผลให้ปริมาณการออมของกลุ่มแรงงานนอกระบบดังกล่าวต่ำ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษารายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของแรงงานนอกระบบ บริเวณชายหาดปาดทอง จังหวัดภูเก็ต พบว่าแรงงานนอกระบบมีการออมในระดับที่ต่ำและพบว่ากลุ่มผู้ประกอบการหิวกระตักไม่มีการออม ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. แรงงานนอกระบบควรประกอบอาชีพเสริมนอกจากอาชีพที่ประกอบอยู่ในปัจจุบันเพื่อเป็นการสร้างรายได้เพิ่มขึ้นและสามารถมีเงินเพื่อออมเพื่อไว้ใช้จ่ายในกรณีจำเป็นต่อไป
2. องค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานท้องถิ่นควรให้ความสนใจกลุ่มแรงงานดังกล่าวเพิ่มขึ้น อาทิ เช่น สำนักงานเทศบาลปาดทอง ควรมีสรรจัดพื้นที่ที่เหมาะสมกับการประกอบอาชีพของแรงงานนอกระบบดังกล่าวเพื่อเป็นโอกาสในการสร้างรายได้เพิ่มขึ้น อาทิเช่น มีการสลับพื้นที่ในการประกอบอาชีพของกลุ่มแรงงานดังกล่าว เนื่องจากพื้นที่แต่ละพื้นที่มีความแตกต่างกันทางด้านลูกค้าที่มาใช้บริการ
3. กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดควรให้ความสนใจและจัดฝึกอบรมอาชีพเสริมให้กับแรงงานนอกระบบดังกล่าวเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับกลุ่มแรงงานนอกระบบดังกล่าว อาทิเช่น มีการจัดฝึกอบรมในการประกอบอาชีพต่างๆที่สามารถนำมาสร้างรายได้เสริมในขณะประกอบอาชีพหลัก

4. แร่งงานนอกระบบควรการจัดทำบัญชีครัวเรือนเพื่อเป็นการช่วยควบคุมการใช้จ่ายภายในครอบครัวในการควบคุมรายได้ รายจ่ายและหนี้สินภายในครอบครัว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. กลุ่มประชากรเป้าหมาย ควรที่จะศึกษากลุ่มแรงงานนอกระบบในบริเวณอื่นๆต่อไป
2. ควรมีการศึกษาข้อมูลในช่วงระยะเวลาอื่นของกลุ่มแรงงานนอกระบบดังกล่าว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงแรงงาน. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 เมษายน 2551. จาก <http://www.mol.go.th>
- กัลยา วาณิชยปัญญา. (2544). *การวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวด้วย SPSS for Windows*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตนา พรพิไล.(2544). *เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์. (2536). แบบแผนการใช้ในการบริโภคภาคครัวเรือน. *วารสารเศรษฐศาสตร์
ธรรมศาสตร์* ฉบับที่. หน้า 39-60.
- นราทิพย์ ชูติวงศ์. (2547). *ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาค*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- พรรณี จรัมย์พร.(2548). *เศรษฐศาสตร์แรงงานร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ท็อปจำกัด.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2547). *คู่มือการจัดทำปฏิญานพนธ์และสารนิพนธ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- รัตนา สายคณิต. (2544). *มหเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์: จากทฤษฎีสู่นโยบาย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุพิน ประจวบเหมาะ. โครงการวิจัยการประกอบอาชีพอิสระ; หนทางแก้ปัญหาการว่างงานของ
บัณฑิตเศรษฐศาสตร์.2530.สืบค้นวันที่ 10 มีนาคม 2551
จาก www2.psu.ac.th/Presidentoffice/studAffirs/Career.html
- สุนีย์ เหมาะะประสิทธิ์. (2536). *สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ.(2541).*สมุดสถิติรายปีประเทศไทย พ.ศ.2549*.กรุงเทพฯ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ.แผนที่ความยากจน. สืบค้นเมื่อวันที่ 9 เมษายน 2551. จาก <http://www.nso.go.th>
- สำนักนโยบายและแผนพัฒนาการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์,
“การประเมินเส้นความยากจนของประชากรไทยและการกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ”
เอกสารวิจัยเศรษฐกิจการเกษตรเลขที่3/2539
- อมรทิพย์ แท้เที่ยงธรรม. (2547). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Barbaba A. Butrica Joshua H. Goldwyn, and Richard W. Johnson. (2005,January).
Understanding Expenditure Patterns in Retirement. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 551
จาก <http://crr.bc.edu>

Bruce Bradbury. (1996). Household Income Sharing, Joint Consumption and the Expenditure Patterns of Australian Retired Couples and Single People.

สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2551 จาก <http://ideas.repec.org/p/wop/sprcdp/0066.html>

Gail Deweese and Marjorie J. (1991). Impact of Married Women's Employment on Individual Household Member Expenditures for Clothing. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2551 จาก <http://www.blackwell-synergy.com>

Jame, Morgan N. (1958, December). "Consumption Investment Expenditure" American Economic Review, Page 874-902.

Laovakul, D.19993. *Decomposition of Income Inequality and poverty in Thailand*. Master Thesis, M.S. Bangkok : Graduate School, Thammasat University. Photoeoped.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
รายได้ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค และการออมของแรงงานนอกระบบ
บริเวณชายหาดป่าตอง ภูเก็ต

คำชี้แจง

1. โปรดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวท่าน โดยเติมข้อความหรือทำเครื่องหมาย (X) ลงในช่อง
หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง ของท่านมากที่สุด

ตอนที่1 : ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง
2. อายุ.....ปี
3. สถานภาพสมรส ( ) โสด ( ) สมรส ( ) หย่า/ม้าย/แยกกันอยู่
4. บุคคลที่ท่านต้องรับผิดชอบดูแลทางด้านค่าใช้จ่าย จำนวน.....คน
5. ภูมิลำเนาเดิมของท่าน ( ) ภูเก็ต ( ) จังหวัดอื่น.....

ตอนที่ 2: การประกอบอาชีพ

1. ( ) ประกอบอาชีพหัตถกรรม ( ) ประกอบอาชีพบริการนวดตามริมชายหาด
2. อาชีพดังกล่าวของท่านมีลักษณะเป็นอย่างไร ( ) อาชีพหลัก ( ) อาชีพเสริม
3. ท่านเป็นเจ้าของกิจการหรือไม่ ( ) เป็น ( ) ไม่เป็น
4. ท่านประกอบอาชีพดังกล่าวมาจำนวนระยะเวลา.....ปี
5. ท่านประกอบอาชีพดังกล่าวโดยประมาณวันละ.....ชั่วโมง
6. ท่านหยุดประกอบอาชีพดังกล่าวในแต่ละเดือนจำนวน.....วัน
7. รายได้สูงสุดของท่านที่เคยได้รับ ประมาณ.....บาท
8. รายได้ต่ำสุดที่ท่านเคยได้รับประมาณ.....บาท
9. รายได้ที่ท่านได้รับในช่วง Low season เฉลี่ยประมาณเดือนละ.....บาท
10. รายได้ที่ท่านได้รับในช่วง High Season เฉลี่ยประมาณเดือนละ.....บาท

ตอนที่3 : ข้อมูลเกี่ยวกับค่าตอบแทนหรือรายได้และต้นทุนในการประกอบอาชีพ

1. ท่านหยุดงานอาทิตย์ละ.....วัน
2. ท่านมีรายได้จากการประกอบอาชีพโดยประมาณวันละ.....บาท
3. ท่านมีรายได้จากการประกอบอาชีพโดยประมาณเดือนละ.....บาท
4. ท่านมีรายได้อื่นนอกจากการประกอบอาชีพดังกล่าวหรือไม่
( ) ไม่มี ( ) มี (กรุณาดอบในข้อถัดไป)

- 4.1 รายได้ที่ท่านได้รับจากบุคคลอื่นๆในครัวเรือนประมาณเดือนละ.....บาท
- 4.2 รายได้จากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมประมาณเดือนละ.....บาท
- 4.3 รายได้จากการให้เช่าทรัพย์สินประมาณเดือนละ.....บาท
- 4.4 รายได้อื่นๆ ระบุ.....ประมาณเดือนละ.....บาท

5. ต้นทุนในการประกอบอาชีพ

5.1 ผู้ประกอบอาชีพหิ้วกระดิก

- 5.1.1 ค่าน้ำแข็งเดือนละ.....บาท
- 5.1.2 ค่ายานพาหนะเดือนละ.....บาท
- 5.1.3 ค่าสินค้าที่นำมาจำหน่ายเดือนละ .....บาท
- 5.1.4 ค่าใช้จ่ายอื่นๆที่ต้องจ่ายเพื่อใช้ประกอบอาชีพ
- 5.1.4.1 ..... เดือนละ.....บาท
- 5.1.4.2.....เดือนละ.....บาท
- 5.1.4.3.....เดือนละ.....บาท

5.2 ผู้ให้บริการการนวดตามชายหาด

- 5.2.1 ค่าน้ำมันนวดเดือนละ.....บาท
- 5.2.2 ค่ายานพาหนะเดือนละ.....บาท
- 5.2.3 ค่าใช้จ่ายทางด้านอุปกรณ์ต่างๆเดือนละ.....บาท
- 5.2.4 ค่าใช้จ่ายอื่นๆที่ต้องจ่ายเพื่อใช้ประกอบอาชีพ
- 5.2.4.1..... เดือนละ.....บาท
- 5.2.4.2.....เดือนละ.....บาท
- 5.2.4.3.....เดือนละ.....บาท

ตอนที่4 : ข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่าย (กรุณาตอบแบบสอบถามโดยใช้ข้อมูลในปัจจุบัน)

- ท่านมีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย
  - ( ) ค่าเช่าบ้าน ประมาณเดือนละ.....บาท
  - ( ) ค่าไฟฟ้า ประมาณเดือนละ.....บาท
  - ( ) ค่าเช่าซื้อบ้านประมาณเดือนละ.....บาท
- ท่านมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับพาหนะ
  - ( ) ค่าซ่อมรถเฉลี่ยเดือนละ.....บาท
  - ( ) ค่าน้ำมันรถเฉลี่ยเดือนละ.....บาท

3. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มประมาณเดือนละ.....บาท
4. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยารักษาโรค ค่ารักษาพยาบาลประมาณเดือนละ.....บาท
5. ค่าใช้จ่ายในการผ่อนสินค้า เงินกู้และดอกเบี้ย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
  - 5.1 (   ) ค่าผ่อนรถ เดือนละ.....บาท
  - 5.2 (   ) ค่าระเงินกู้ เดือนละ.....บาท
  - 5.3 (   ) ค่าผ่อนสินค้าเดือนละ.....บาท
  - 5.4 (   ) ค่าผ่อนบ้านเดือนละ.....บาท
  - 5.5 (   ) อื่นๆ.....เดือนละ.....บาท
6. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาบุตร บุคคลในครัวเรือนประมาณเดือนละ.....บาท
7. ค่าใช้จ่ายการบันเทิง เลี้ยงสังสรรค์ เพลิดเพลินเดือนละ.....บาท
8. ค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระของใช้ในบ้านประเดือนละ.....บาท
9. ค่าใช้จ่ายทางด้านสังคม (งานบวช, งานแต่งงาน เป็นต้น)เดือนละ.....บาท
10. ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงโรคเดือนละ.....บาท

ตอนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับการออม

1. ท่านมีเงินออมจากรายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน

(   ) ไม่มี   (   ) มี ประมาณเดือนละ.....บาท
2. ท่านเงินเก็บออมในรูปแบบ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

(   ) ฝากบัญชีธนาคาร   (   ) แชร   (   ) เงินสด   (   ) ทองคำ
3. ท่านฝากธนาคารประเภทใด

(   ) ธนาคาร ธกส.   (   ) ออมสิน   (   ) ธนาคารพาณิชย์
4. ประเภทบัญชีธนาคารที่ท่านออม

(   ) เงินฝากออมทรัพย์   (   ) เงินฝากประจำ   (   ) เงินฝากทวีทรัพย์
- 5.วัตถุประสงค์ของท่านในการออม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

(   ) เพื่อใช้ในกรณีเจ็บป่วย

(   ) เพื่อเป็นทุนการศึกษาสำหรับลูก

(   ) เพื่อนำไปลงทุนในการประกอบธุรกิจ

(   ) อื่นๆ.....

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นายสมชัย แซ่ตัน
วันเดือนปีเกิด	2 กันยายน 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดภูเก็ต
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	Sales Executive
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	Siam Thermo-Tech Co., Ltd Chao Phya Tower, RM.207-11,214 Shangri-La Hotel 89 Soi Wat Suan Plu, New Road Bangrak, Bangkok
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2542	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยโยนก
พ.ศ.2551	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ